

► **Viure cada dia a Palestina**

Roda el món // Pàgina 18

Arrel de la victòria electoral de Hamas Occident van decidir retirar les ajudes econòmiques a al govern palestí. Aquest fet ha agreujat les, ja dures, condicions de vida de la gent.

► **Okupació Rural**

Què es cou // Pàgina 23

Les jornades d'okupació rural que tindran lloc a Kan Pasqual seran una oportunitat de posar en comú les pràctiques i projectes disseminats per diverses serralades.

► **La Terra Teatre**

Expressions // Pàgina 25

Un grup de teatre de base de Vilafranca del Penedès ens ofereix una versió encara vigent i actualitzada de l'obra de Dario Fo, *Mort accidental d'un anarquista*.

setmanari de comunicació **directa**

núm. 10 // 21 de juny de 2006

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

>>> Així està el pati // Pàgina 9

UN 50% D'ABSTENCIÓ, 20% DE NO I ELS IMMIGRANTS SENSE DRET A VOT SUMEN LA RESTA

Menys del 30% de la població catalana aprova el nou Estatut

Més de 8.000 persones van omplir a vessar el camp de futbol de La Muntanyesa, a Nou Barris

>>> Així està el pati // Pàgina 11

La Chiapas “rebelde” s’abraça a la Barcelona rebel

Pot sonar a tòpic però el camp d'esports de La Muntanyesa es va quedar petit. Molta gent no va poder accedir al festival musical solidari amb les víctimes d'Atenco i les comunitats en resistència de Chiapas i Mèxic. Recordem que la passada setmana a Oaxaca també hi hagué tres morts i desenes de ferits a les manifestacions i tancaments del professorat en vaga. Des de Mèxic el festival també es va poder seguir en directe a través d'internet.

La participació dels músics d'Obrint Pas, Amparanoia i Manu Chao i Los musicarios, la implicació de les entitats de Nou Barris i la col·laboració de diversos col·lectius i entitats ho van fer possible. El Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista, l'Ateneu de Nou Barris, el Casal de la Prosperitat, LICIT, Gènera, grups de suport a anarquistes presos i joves de Torà, l'Assemblea d'Okupes, i el mateix Setmanari DIRECTA van unir esforços en el projecte.

ENTREVISTA AL SUBCOMANDANTE MARCOS

“És la causa humana la que dóna legitimitat a Atenco de cara als organismes internacionals”

>>> La indirecta // Pàgina 28

>>> Així està el pati // Pàgina 16

Els tres nois empresonats el 4 de febrer en vaga de fam

Quan es superen els quatre mesos des del seu empresonament preventiu, els joves i les seves famílies han decidit anar més enllà. En una roda de premsa al Col·legi de Periodistes varen presentar les dades de l'informe pericial, que conclou que la caiguda d'un test és la causa més probable de les ferides patides per un guàrdia urbà al carrer Sant Pere més Baix de Barcelona. La mateixa versió que va donar Joan Clos en un principi i que després va ser rectificada. A ells els acusen d'haver ferit amb pedres a l'agent des del carrer. Ara han començat una vaga de fam indefinida. La mare d'un dels joves també s'ha afegit a la vaga des de la Casa de la Solidaritat.

>>> De dalt a baix // Pàgines 3-5

La destrucció del Delta del riu Llobregat es consolida

L'àrea geogràfica compresa entre la muntanya de Montjuïc de Barcelona i la serralada del Garraf ha acumulat durant segles una enorme extensió de sediments del riu Llobregat, guanyant fins i tot terreny al mar. Desenes de quilòmetres quadrats on s'hi han desenvolupat flors i faunes molt riques i diverses. La seva proximitat al port, l'aeroport i àrees molt densament urbanitzades ha fet però que aquesta extensa superfície fos lligada en clau de beneficis econòmics i empresarials. El Pla Delta és sens dubte la seva sentència de mort.

Editorial

I ara qui rectifica?

Després de setmanes aguantant una insofrible allau mediàtica entorn "l'onada de robatoris" a les llars catalanes, ara comença a sortir amb una veueta gairebé imperceptible que molts d'aquests, fins i tot algun dels noticiats, eren denúncies falses per a cobrar de les assegurances. Com sempre, destaca l'eficàcia policial a l'hora de protegir les asseguradores, però esperem no haver de patir ara una altra allau mediàtica entorn "l'onada d'estafadors" a les empreses d'assegurances.

També esperàriem, si fóssim una mica més innocents, és una mica d'autocrítica per part del binomi polítics-mitjans de comunicació. Haurien de demostrar una mica d'humilitat i reconèixer que van inflar una bola per tal de justificar mesures coercitives i vendre més diaris i altres (però d'això ja en vam parlar en el seu dia).

No val l'excusa que els "han enganyat", doncs si a la Directa ja es va publicar que existien possibles denúncies falses, com no ho havien de saber altres mitjans molt més potents.

Evidentment no serà així, com tampoc no es reflexionarà sobre l'origen de classe de "lladres" i "víctimes", sobre els models urbanístics que generen aquestes actuacions, la criminalització de poblacions senceres d'immigrants o, ni tant sols, d'algun robatori de 28.000 euros en metàl·lic en una casa (en aquest cas, més que la policia hauria d'investigar hisenda). No serà així ni ho esperarem.

Simplement esperarem la propera "onada del-que-sigui" ideada pel mateix binomi polítics mitjans de comunicació quan tinguin necessitat de vendre's qualsevol cosa. A veure qui ho compra.

Pensem, doncs existim

Acció incorrecta

✉ **Mariona Ortiz**
/directa@setmanaridirecta.info/

Ara resulta que els urbanos fan d'àrbitres i reparteixen targetes vermelles. Es tracta d'unes cartolines rectangles on es llegeix clarament: ACCIÓ INCORRECTA i just a sota especifica qui l'ha fet i quan s'ha detectat. Per exemple, et pots trobar una bossa d'escombraries al costat d'un contenidor a les 10h del matí amb una targeta vermella enganxada que assenyalava "acció incorrecta" (llençar les escombraries fora de l'horari establert pot sancionar-se amb més de 200 euros). No sé com se'n surten quan es tracta d'una escopinada o un xiclet, ni tampoc si li enganxen la targeta al gos o al propietari en cas que l'animal no vagi lligat i civícamet identificat (infracció lleu per la qual la sanció pot anar de 60 a 300

euros). També se'm fa difícil imaginar un urbano ensenyant la targeta vermella a la senyora Maria, que tota la vida ha regat les alfàbregues a mig matí i ara només pot fer-ho de 22 a 8h, però el cas és que regar les plantes fora de l'horari establert també queda recollit en les ordenances com un comportament incívic.

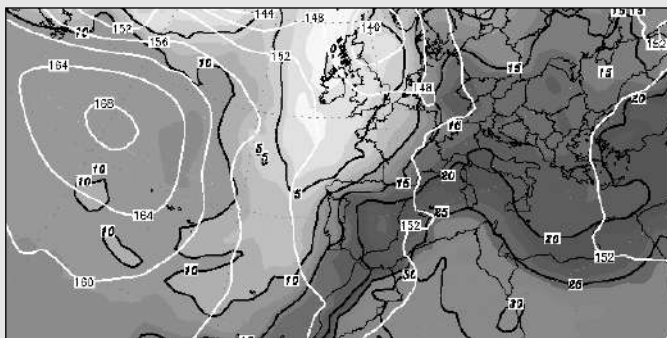
Es pot discutir d'entrada què és una acció correcta o incorrecta i si les accions incorrectes són necessàriament dolentes. Però és que a l'ajuntament no li preocupa tant el benestar de la ciutadania com mantenir-ne el control. Diu que l'objectiu de totes aquestes pautes és "aconseguir que la ciutadania interioritzi la norma i la incorpori al seu comportament, més enllà d'incrementar la pressió controladora sobre les persones i les seves accions".

Jo, la pressió controladora, la noto; des que he rebut la primera

targeta vermella, vaig pel carrer tement que en qualsevol moment apareixerà un urbano de darrera una cantonada i m'ensenyarà la segona. Però el cas és que ningú ens ha demanat si volíem viure més controlades o si preferíem seguir vivint tranquil·les, encara que de tant en tant el veí es posés pesat amb la música o la iaia del pis de dalt passés l'aspiradora a les 7h. Les ciutadanes som prou madures per parlar amb els nostres veïns i convida sense Clos-papa que ens digui contínuament què hem de fer. Aquest procés d'infantilització al qual ens veiem sotmeses l'única cosa que fa és acostumar-nos a viure sota un control permanent i restar-nos llibertat.

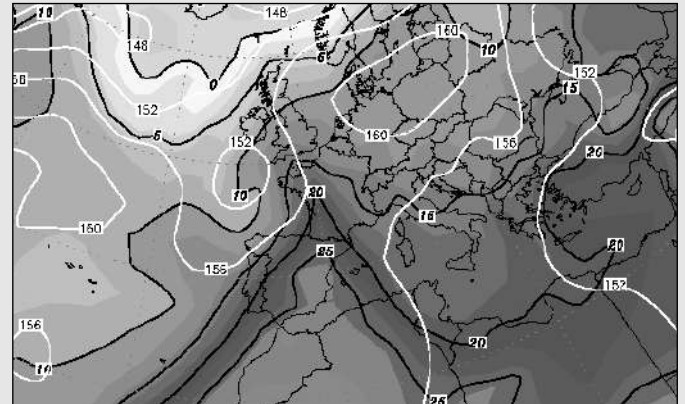
Per cert, encara no he vist mai un mercedes d'aquests que entorpeixen el trànsit davant del Botafumeiro, amb la cartolina enganxada dient "Acció incorrecta". ☹

Pedregades a Terres de Ponent

Plànol de temperatures a 1500 metres diumenge 25 al vespre.

Les pluges generals que són imprescindibles per humidificar els nostres boscos segueixen sense arribar. Durant la setmana es produirà una pugna entre una massa càlida provinent del nord d'Àfrica i una massa humida i fresca de l'Atlàntic. Això provocarà una situació de tempestes curtes i intenses amb pedregades a les Terres de Ponent, especialment el dissabte i el diumenge. Plugues que no solucionaran la sequera. A partir de diumenge els plànols no aclareixen si guanyarà la massa més càlida o la més fresca. Però les pluges no arribaran.

Plànol de temperatures a 1500 metres dijous 29 al vespre.

Com s'ha fet?

Aquesta setmana de DIRECTA ha estat especialment anòmala a causa de la celebració del festival De la Chiapas Rebelde a la Barcelona rebel, on aquest setmanari era un dels col·lectius organitzadors. Així les coses, hem tingut tan sols dos dies per les tasques de redacció de la secció de notícies i la maquetació de tot el setmanari. Amb els temps de treball més apretats esperem no haver comès gaires errades però, si en veieu, ja sabeu una de les causes.

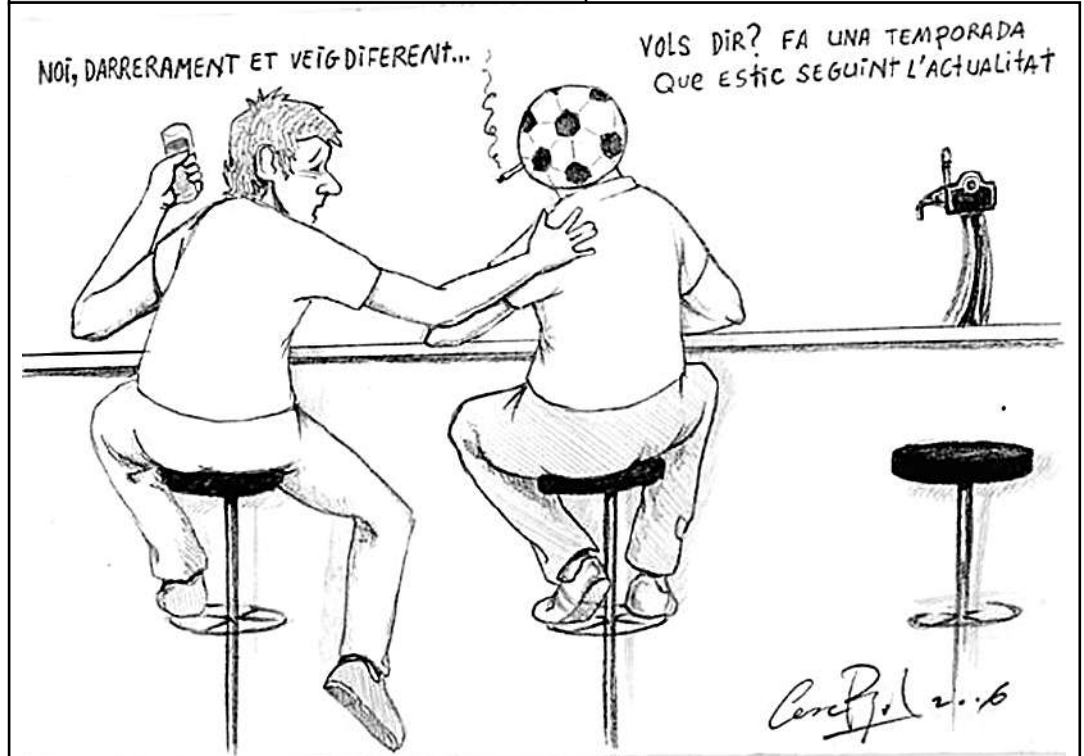
Volem destacar que la confecció del reportatge sobre la Destrucció del Delta del Llobregat ha estat fruit d'una feina col·lectiva, on coordinats per la corresponsalia del Baix Llobregat, diverses entitats ecologistes es van reunir i van decidir el seu contingut.

El monogràfic d'il·lustracions de les planes centrals s'ha fet abans dels resultats del referèndum, de forma que aquests no han estat objecte de la ironia dels dibuixants.

Ens han arribat crítiques per la fotografia que la setmana passada il·lustrava la manifestació de Can Vies, no s'entenien els criteris informatius de la imatge. Com en tots els àmbits de la publicació en prenem nota. Les crítiques, informacions, cartes, etc... ens ajuden a veure tot allò encertat i desencertat que publiquem cada setmana.

Per això seguim animant a tothom a participar del projecte amb les seves aportacions.

El racó il·lustrat

Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ

Roger Costa i Jesús Hita

REDACCIÓ

De dalt a baix: Salvem el Delta i

Corresponsalia Baix Llobregat

Impressions: Mariona Ortiz i Laia

Alsina * Així està el pati: Jesús

Rodríguez * Roda el món: Guillem

Sánchez * Observatori dels mitjans:

Albert Martínez * Espais emer-

gents: Enric Borràs * Què es cou:

Gemma Garcia * Expressions: Roger

Palà * La graella: Berta i Francesc

FOTOGRAFIA

Regino Hillera, Jose Expósito,

Pau Coll, Edu Bayer

IL·LUSTRACIÓ

Franchu Llopis

CORRECCIÓ

Lèlia Becana

PUBLICITAT

Jesús Hita

DISTRIBUCIÓ

Joan Andreu Moll i

Dani Montserrat

SUBSCRIPCIONS

Helena Olcina i Amigo

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografia@setmanaridirecta.info

il·lustracio@setmanaridirecta.info

disseny@setmanaridirecta.info

subscripcio@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 20

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

• **-Reconeixement.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

• **-No comercial.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

• **-Sense obres derivades.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu

http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/ o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

» El 17 de setembre de 1976, més de 20.000 persones van sortir als carrers del Prat contra el Pla General Metropolità que volia imposar el desviament del Llobregat. Ha estat la manifestació més multitudinària de tota la història del Prat_

» “La desviació no ha estat possible perquè ningú no s’ha atrevit a tenir la responsabilitat de prendre una decisió que va contra els interessos del Prat”, Lluís Tejedor, alcalde del Prat, 17 de setembre de 1985 al novè aniversari de la manifestació de setembre del 76_

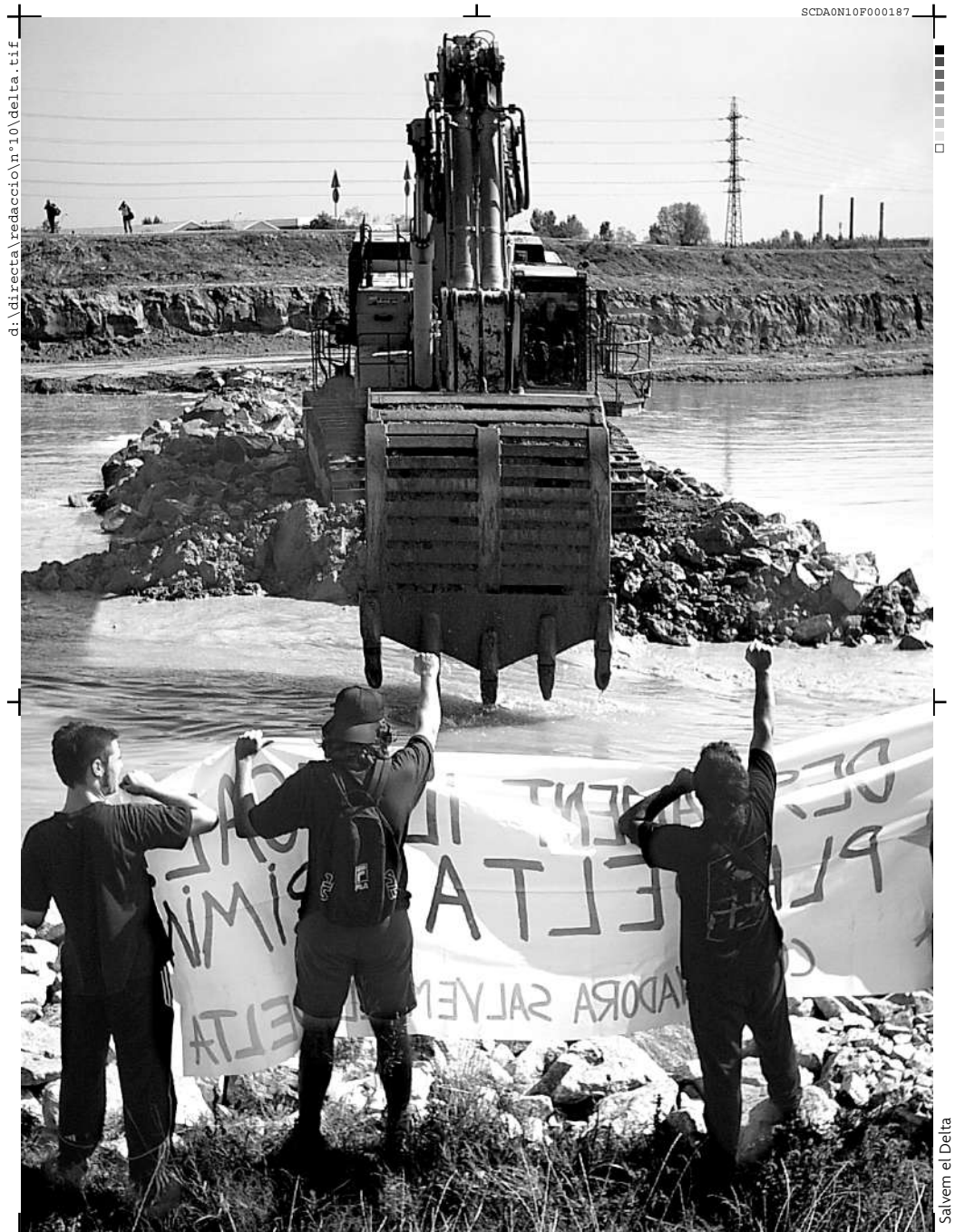
» “No ens col·locarem d’esquena a la desviació si es demostra l’any que sigui que és necessari pel progrés objectiu”, Tejedor després de signar, l’octubre de 1985, el pacte que obria la porta al desviament_

» “Em té sense miraments que hi hagi gent que opini el contrari perquè crec que la major part de la població del Prat senten responsablement l’importància de l’acord que hem fet” Tejedor, octubre de 1985 al diari local Delta_

BAIX LLOBREGAT // EL DELTA

Trenta anys de lluita contra la destrucció del Delta del Llobregat

El Delta del Llobregat ocupa un espai d’uns 100 km² entre Montjuïc i el Garraf, format a partir dels sediments aportats durant segles pel Llobregat. En el seu territori s’hi troben, parcialment, les ciutats de Cornellà, Hospitalet, Sant Boi, Viladecans, Gavà i Castelldefels i, totalment, la del Prat de Llobregat. Una població d’unes 600.000 persones que en la seva majoria desconeixen l’existència d’aquesta reserva natural. L’execució del Pla Delta, signat el 1994, ha desfigurat irreversiblement aquest espai que es troba en una situació gravíssima

Protesta davant la cimentació de l’antiga llera del Llobregat

Directa Baix Llobregat
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

Durant segles, el Delta ha estat una zona amb unes condicions de vida molt dures, els seus habitants van anar dessecant aiguamolls i maresmes per fer terres habitables i conreables, mentre patien les constants inundacions del riu i les cròniques epidèmies fins ben entrat el segle XX. El descobriment de l’aqüífer soterrani d’aigua potable a finals del segle XIX, que s’estén des del Prat de Llobregat fins a Sant Vicenç dels Horts, desenvoluparia els conreus de regadiu que arribarien a donar vuit collites anuals de primera qualitat, convertint aquesta terra en l’anomenada “horta de Barcelona”, que va abastir els mercats nacionals i europeus fins a la dècada dels 60.

Els projectes per a transformar el Delta del Llobregat s’inicien el segle XIX i han estat una constant per la seva ubicació estratègica. La dictadura de Primo de Rivera inicia les expropiacions de terres a la marina d’Hospitalet, a la part esquerra del Llobregat, per fer un port franc. La futura Zona Franca

s’aniria bastint durant el franquisme, produint la primera mutilació irreversible del Delta. El creixement d’aquesta i del port, amb la contrucció d’una dàrsena interior a la dècada dels 60, comportarien la dessecació de zones humides, la desaparició de camps de conreu i masies, i la primera salinització important de l’aqüífer profund, el qual, amb el del Besòs, abasteix d’aigua l’àrea metropolitana.

El poble del Prat aturà el primer intent de desviar el riu el 1976

L’any 1965, les autoritats portuàries plantegen el primer projecte de desviament del riu per ampliar el port. El Banc Mundial refermària el mateix amb un informe sobre les necessitats del port i la seva infrautilització, agafant forma definitiva amb el Pla General Metropolità de juliol de 1976. La resposta del poble del Prat no es faria esperar i el setem-

bre del mateix any unes 25.000 persones de tota la comarca surtirien als carrers de la població contra el desviament i a favor de la preservació del Delta. Un cop popular que aturaria el projecte i que obligaria el consistori a oposar-se durant anys a aquestes amenaces. Són els anys de creació de la Comissió de Defensa del Prat i del Grup de Defensa del Medi Ambient que encapçalarien la resposta, de la 1a Marxa del Llobregat, i de nombroses accions, manifestacions i actes per sensibilitzar a la població. El PSUC guanyaria les eleccions municipals del 1979 dient: “Lluitarem contra la injustícia tant si prové de Madrid com de la plaça Sant Jaume”.

La Barcelona olímpica i els deliris de grandesa

Les Olimpíades de Barcelona revifarien els projectes expansionistes del consistori barceloní i de la Generalitat. La possible nominació de Barcelona com a seu olímpica als anys 80 començava a dibuixar un model de ciutat basat en el turisme i la seva potenciabilitat econòmica. En aquesta concepció els pobles de les rodalies

eren apèndix on ubicar les infraestructures que molestaven i que es plantejaven necessàries per “l’interès general”, les quals no quedaven molt estètiques dins de la “gran Barcelona” que es projectava. En aquesta línia, es recuperen els plans sobre el desviament i la nova pista de l’aeroport amb l’excusa de fer front a l’alta afluència de turistes esperada per les olimpíades i l’amenaça d’una possible saturació.

Des dels partits del poder es va arribar a dir que oposar-se a l’ampliació del port era “antipatriòtic”

L’octubre de 1984 es presenta el Pla d’Ordenació costanera de cara als jocs i la Corporació Metropolitana demana al Prat “sacrificis pel bé comú”, comença-

va així una cantarella repetida durant tots aquests anys i que ha justificat qualsevol barbaritat sobre el Delta. El creixement del port i l’aeroport s’ha plantejat mediàticament com una “necessitat de país” irrenunciable a costa del que fos. Una síntesi d’aquesta demagogia la podem trobar en les paraules de l’arquitecte Oriol Bohigas al diari *Avui* l’any 1993: “Qui està en contra de l’ampliació de l’aeroport, està, doncs, contra Catalunya, d’una manera directa o d’una manera disfressada”. Així les coses, defensar les zones naturals era un acte “antipatriòtic” i l’ecologisme, com sempre, un entrebanc que entorpia el progrés. En aquesta línia han apuntat tradicionalment la totalitat dels mitjans de comunicació, les grans patronals, cambres, empreses i multinacionals, els caps de tots els partits polítics i la majoria d’administracions.

Tot i les pressions, el poble del Prat es va mantenir ferm en la defensa del seu entorn i cap partit polític no es va atrevir durant anys a trencar el discurs unitari, i

Continua a la pàgina següent >>>

»» “Ha d’haver més recursos, més inversió, però de cap manera això no es pot confondre amb la possibilitat de contemplar la creació d’una nova pista”. Tejedor, el gener de 1987 després de l’anunci de Maragall i Pujol del projecte de nova pista a l’aeroport _

»» “Tampoc podem tenir una postura absolutament resistencialista dient que mai s’haurà de construir una nova pista”, intervenció de Tejedor el 3 de gener de 1998 a un debat televisiu sobre la pista aeroport _

»» “Qui està en contra de l’ampliació de l’aeroport, està, doncs, contra Catalunya, d’una manera directa o d’una manera disfressada”, Oriol Bohigas al diari *Avui* el 1993 _

»» “No acceptarem mai que l’aeroport vulgui fer una altra pista a 1.500 metres de l’actual” Tejedor Octubre 1994 diari local Delta _

»» Ve de la pàgina anterior

menys el consistori governat pel PSUC. Però l’equip de l’alcalde Lluís Tejedor va iniciar a la dècada dels 80 un apropament gradual a les demandes de les administracions. L’octubre de 1985 signarien amb la Corporació Metropolitana el Pla de Costes de l’any anterior, obrint les portes al desviament amb l’acceptació d’una reserva de sòl per un potencial desviament quan fos necessària l’ampliació portuària, a canvi, aconseguien entrar en el consorci de la Zona Franca i en la junta d’obres del port de Barcelona. Tejedor afirmaria “No ens col·locarem d’esquena a la desviació si es demostra l’any que sigui que és necessari pel progrés objectiu”. El mateix lloc on es faria aquesta reserva seria per on s’acabaria desviant el Llobregat.

Des d’aquest primer apropament s’iniciava un llarg procés de negociacions secretes entre totes les administracions implicades. IC continuava defensant davant de la població els mateixos arguments històrics, afirmant que el desviament no és fàcil, com havien pactat, perquè no era necessari, participant en els actes per la defensa del Delta i subvencionant bona part dels mateixos. Aquesta situació d’ambigüitat es faria insostenible l’any 1993, després d’aprovar-se el pla d’infraestructures de la Barcelona postolímpica que donaria peu al Pla Delta. Els contactes i els acords foren cada cop més evidents. A l’abril, el ministre d’obres públiques, Josep Borrell, afirmava en un diari que Tejedor “està disposat a desviar el riu Llobregat a canvi de contrapartides acceptables”. Davant l’amenaça evident de traïció consistorial es reorganitzaria l’oposició sota el nom de Coordinadora per la Defensa del Llobregat aplegant diverses entitats locals i comarcals. A finals d’any, Tejedor ja manifestava: “si és necessari desviar el riu ho acceptem”.

La signatura del Pla Delta, la traïció de les demandes populars

El 16 d’abril de 1994, al Teatre Modern del Prat, signaven el Pla Delta del Llobregat Narcís Serra, Jordi Pujol, Josep Borrell, Josep M. Culler, José Montilla, Pasqual Maragall i Lluís Tejedor. Una alineació prou coneguda. La Plaça de la Vila fou ocupada per una quantitat enorme d’antivalots de diversos cossos policials, a peu de carrer i a les teulades vigilaven les protestes dels centenars de persones contràries que es manifestaven a la plaça. La tensió i el sentiment de traïció van ser evidents. El Pla Delta suposava l’inversió inicial de 400.000 milions de diners públics, que després ha augmentat espectacularment, per fer diferents infraestructures com el

Obres de desviació del traçat natural del riu Llobregat

port i la ZAL, amb accesos ferroviaris d’ample europeu, la tercera pista de l’aeroport, l’autovia del Baix Llobregat i la Pota Sud, l’incineradora de residus sòlids i una macrodepuradora. Tot això en una zona natural com el Delta del Llobregat d’una fragilitat absoluta com qualsevol sistema deltaic. L’acceptació d’aquest Pla es va vendre per part del consistori com una “oportunitat” pel futur del poble a canvi de pagar el preu del desviament. Des d’aquell moment, l’equip de govern, que havia fet un canvi de jaqueta llegendari, va iniciar una campanya de publicitat asfixiant per fer

IC participava i subvencionava els actes contra el desviament al temps que en pactava l’apliació

veure que el que abans no era bo ara era positiu. Les línies generals d’aquesta manipulació foren la negació i l’amnèsia sobre les reivindicacions del passat, la negativa a convocar referèndums com se’ls demanava, la magnificació de les “contrapartides”: milers de llocs de treball, construcció d’una depuradora que faria aptes pel bany les platges del Prat, el suposat respecte a les zones humides i l’entorn natural, i en definitiva, l’oportunitat de posar el Prat en el

centre de les activitats econòmiques a nivell europeu.

No seria fins l’any 2004 que es finalitzarien les principals obres i les que han suposat més impacte sobre el Delta com la tercera pista i el desviament del riu. Durant aquests temps els tràmits burocràtics, les baralles entre administracions i les denúncies ecologistes van frenar algunes obres i únicament es va impedir la construcció de l’incineradora. L’oposició al Pla va ser apartada gradualment del debat públic, la pròpia decepció de la gran majoria de la població i la conversió a les tesis consistorials d’antics “ecologistes” van deixar pocs col·lectius actius contra el Pla Delta, els quals res podien fer davant els milionaris pressupostos consistorials dedicats a maquillar d’ecologista el Pla.

La lluita contra el Pla Delta ha estat desigual, els interessos especulatiu i econòmics han comptat amb el recolzament de tots els poders fàctics, la població no ha estat mai consultada i les entitats ecologistes crítiques apartades de la planificació. Molts biòlegs i ecòlegs oficials han signat barbaritats per complir els tràmits legals. Avui dia es continuen amagant les evidències d’ecocidi que s’han comès i es continuen cometent al Delta. Des del consistori IC continuen denominant-se “ecologistes de debò” i justifiquen que la tala de 40.000 pins, la dessecació de zones humides, el desviament de rius, l’ensorrament de masies, la desaparició de la pagesia, els camps de conreu i els camins tradicionals, l’afectació brutal sobre la flora i la fauna, la regressió de

les platges, la contaminació creixent, la cimentació d’espais naturals, i en definitiva la saturació del territori, són compatibles amb l’ecologia. El concepte de “creixement sostenible” permet aquest tipus d’hipocresia.

El 1994 es signa el Pla Delta que significaria la condemna a mort del delta del Llobregat

Les línies generals del Pla Delta han estat aplicades i les primeres conseqüències no han trigat en arribar, i no només en l’àmbit ecològic. La tercera pista suposa un malson per milers de veïns de cinc poblacions pels sorolls constants dels avions. La solució de les classes dirigents passa per la construcció d’una quarta pista sobre el mar o l’allargament de les mateixes sobre les llacunes de la Ricarda i el Remolar. En aquest sentit s’ha deixat fora de la Xarxa Natura 2000, que protegeix bona part del litoral català, tota la zona costanera del Delta per tenir les mans lliures en un futur. El desviament del Llobregat i les constants obres han agreujat la contaminació dels aqüífers i ara s’inverteix en noves infraestructures per solucionar-ho. L’antiga llera, convertida en zona humida de primera qualitat, està sent dessecada de forma

il·legal. Els “ecologistes de debò” no fan declaracions i rebutgen les mocions per tractar la situació al ple. L’ampliació del port ha fet desaparèixer bona part de les platges del Prat i la “solució” consisteix en l’abocament constant de tones de sorra, i per tant de diners. La pagesia dona les seves darreres bocanades tancats en el “parc temàtic” del parc agrari i el patrimoni cultural desapareix de forma irreversible. El tancament d’indústries com la Seda, Fisipec, Paperera, Gearbox, Celograf s’ha accelerat en aquest procés de transformació en una ciutat de serveis, de fet, han estat immobiliàries les que han comprat els terrenys de la majoria forçant els tancaments que han deixant milers de persones al carrer.

Les agressions sobre el Delta no s’han acabat amb el Pla Delta. Noves amenaces s’estan planificant: l’estació intermodal del TAV al Prat i la seva connexió amb port i aeroport, la dessalinitzadora, una central tèrmica de cicle combinat, dues línies de metro entre els aqüífers, la carretera de connexió entre el port i l’aeroport, la previsible quarta pista, etc. Plafons de disseny i una despesa multimilionària estan recreant zones naturals com si d’un parc temàtic es tractés. Qualsevol que hagi conegut el Delta sabrà el preu que hem pagat, i el que no el coneixia tindrà una recreació artificial del que antigament havia estat la segona zona humida de Catalunya i que actualment està a punt de desaparèixer per la saturació, l’especulació i l’hipocresia d’uns polítics que es fan dir ecologistes i no ho són. ⑩

» «El delta del Llobregat es la clave de la economía catalana para los próximos 30 años. La ampliación del aeropuerto y del puerto es fundamental para nuestra economía. No se puede poner en peligro la competitividad de Catalunya por zonas de equipamientos medioambientales» Miquel Valls, president cambra comerç Barcelona. Novembre 2005 a La Vanguardia_

» Sempre, quan es projecta una via, hi ha afectats que pateixen més que d'altres. Això és inevitable" Octubre 1995, Tejedor a revista Delta davant expropiacions Pota Sud_

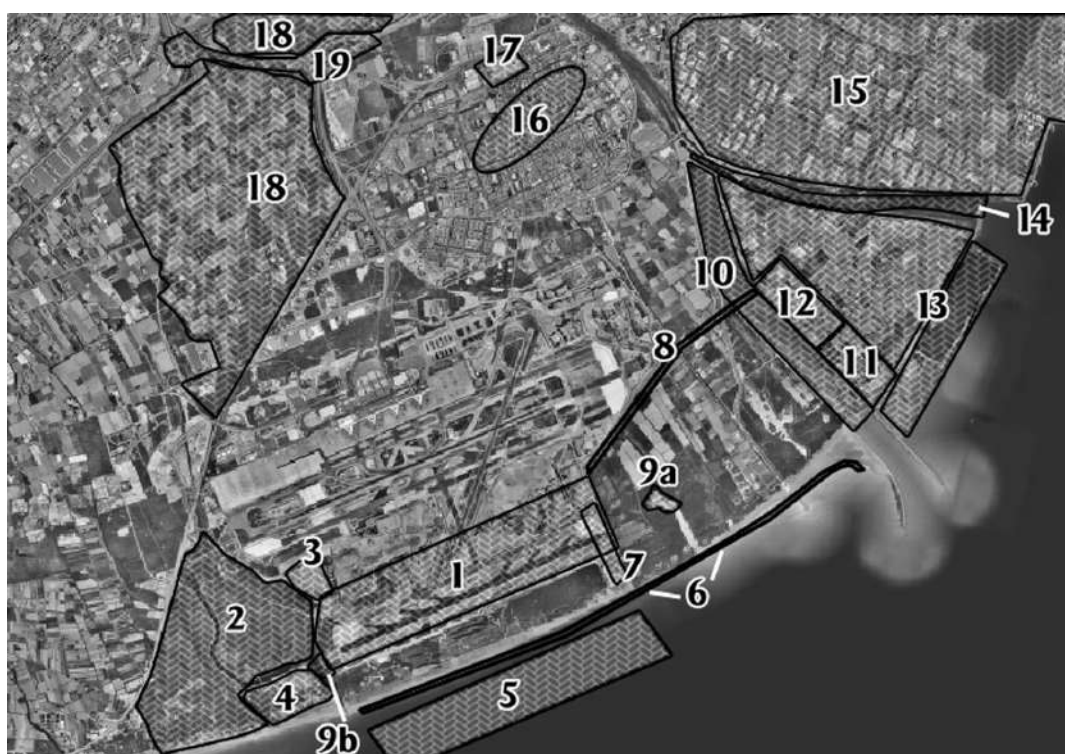
» La nueva tala de la pineda se hace para garantizar la seguridad de las operaciones aeronáuticas y al mismo tiempo el respeto por el medio ambiente" Manuel Pascual, director d'AENA, Desembre 2003_

Impactes del Pla Delta

Guia de les agressions (executades o previstes) que estan urbanitzant tota la desembocadura del riu

A dalt >>> El mapa del Delta al 1996, abans de les agressions més fortes
A sota >>> Una fotografia del 2005 on es marquen les actuacions descrites

1. Tercera pista: Inaugurada el setembre del 2004. Tala de 40.000 pins en un espai catal-logat com hàbitat prioritari per la UE. Greu afectació flora i fauna. Cinc municipis continuen protestant pels sorolls. Augment de les emissions de gasos contaminants pel creixement del trànsit aeri.

2. Camp de Golf: Traslladat a Terrassa amb la construcció de la tercera pista. Les 18 hectàrees que es conserven es mantindran com a "pitch and putt", una versió de golf reduïda de nou forats. Constitueix la part central del previst "parc litoral" i connectarà amb la zona lúdico-esportiva que es preveu construir a Viladecans afectant camps de conreu i zones naturals.

3. Torre control aeroport: Construida a la dècada dels noranta sobre el pas de les vaques desapareixen aquesta zona de gran riquesa natural.

4. Zona militar: Els militars estan presents al Delta des de principis del s.XX sent d'accés restringit per la població. Continua la zona militaritzada sense haver estat afectada per cap infraestructura.

5. Quarta pista: Proposta de nova pista sobre el mar feta per la Cambra de Comerç per solucionar els sorolls de la tercera. L'ajuntament de Barcelona i el PP s'han declarat favorables. El consistori local s'ha negat a la seva construcció amb els mateixos arguments que existien contra la tercera pista sense que fossin escoltats.

6. Platja del Prat: El dic de ponent i les esculleres de la ZAL han tallat el pas natural de les sorres. La regressió de les platges ha estat brutal, desapareixent totalment en algunes zones on s'ha substituït per roques que frenin l'entrada d'aigua de mar al Delta. La "solució" de les autoritats consisteix en l'abocament constant de tones de sorra. Una de les esculleres ha hagut de ser retallada en un 75% per evitar la regressió. Les autoritats han reconegut que els dipòsits de recarrega construïts no han funcionat.

7. Estany de l'Illa: Dessecat l'any 1973 per l'empresa Urprasa, liderada per Samaranch, per ubicar el camping Cala-Gogó. El mateix consorci era propietari de la pineda que va ser afectada per la tercera pista i on s'havien construït il·legalment xalets durant el franquisme. L'estany serà recreat de nou a la mateixa zona.

8. Carretera port-aeroport: Obra projectada que esquartera la zona agrícola amb més hectàrees de conreu contínues de tot el terme i que manté unes condicions properes a les originàries del Delta. Ensorrament de masies, trencament de camins, canals i passos de fauna.

9. Ricarda (a) i Remolar (b): Llacunes declarades reserva natural l'any 1987. Zones ZEPA per l'importància en la nidificació d'aus.

La Ricarda continuar sent propietat privada i vetada al públic. Els plans inicials preveïen passar per sobre la tercera pista i la problemàtica dels sorolls manté l'amenaça. Tales parcials de les pinedes per no entorpir els avions. Les canonades de la dessaladora preveuen travessar la Ricarda.

10. Nova llera Llobregat: El setembre del 2004 es produeix el desviament tot i estar declarat il·legal pel Tribunal Suprem. Desaparició hectàrees de camp, zona humida de Ca l'Arana i masies centenàries. Convertida en una darsena per l'entrada d'aigua de mar quilòmetres amunt amb la salinització dels aqüífers. L'Ajuntament engega un parc basat en la recreació artifi-

cial de les antigues zones naturals amb un canal de rem.

11. Desalinitzadora: Projecte amb un cost de 242 milions. Serà la més gran de tota Europa. Alt nivell de consum energètic. Emissions constants de CO2. Generació de salmorres altament contaminants per la flora i la fauna. Repercussió en el preu de l'aigua.

12. Depuradora: Inaugurada el 2003 en una de les primeres actuacions del derogat PHN. Ocupa 42 hectàrees i ha costat 500 milions d'euros públics amb l'objectiu de sanejar les aigües del riu i fer apta la platja. La seva ubicació ha suposat el dessecament de l'últim tram del riu i l'entrada d'aigua marina. Això ha obligat a construir una

conducció de retorn de l'aigua depurada riu amunt per mantenir un mínim cabal, suposant una despesa energètica constant. Els pagesos han estat obligats a regar amb aigua depurada tot i no reunir les condicions necessàries per l'alt grau de salinitat, alterant-se alguns conreus.

13. Zona Activitats Logístiques (Port de Barcelona): L'ampliació del port i la construcció de la ZAL són la causa del desviament del riu. Cessió de territori del terme per part del consistori. Instal·lació de multinacions de la logística i el transport. Construcció centre de negocis per empresaris. Afectació del litoral pratec. Augment de les emissions

contaminats pel tràfic de mercaderies. Risc de vessaments contaminants. Radical alteració del fons marí amb la desaparició total dels recursos pesquers de la zona.

14. Antiga llera Llobregat: Les autoritats esperaven que amb el desviament es dessequés per iniciar la cimentació i construir els accessos ferroviaris al port. La llera es va regenerar a través dels aqüífers, constituint una zona humida de primera magnitud en no rebre les aigües contaminades del riu amb la reproducció espectacular de la flora i la fauna. Les denúncies d'entitats ecologistes van aturar el projecte un any i mig. La darrera setmana santa va començar la cimentació sense complir-se la legislació vigent ni l'estudi d'impacte ambiental. El cas ha arribat als parlaments espanyol i català, l'ajuntament del Prat impedeix les mocions al ple sobre aquest tema. Un miler de persones han signat contra la cimentació, continuant la mobilització per evitar-la.

15. Zona Franca: Primeres expropiacions a la dècada dels vint per fer un port franc. Durant el franquisme es desenvoluparia afectant els camps i masies de la marina d'Hospitalet. Greu salinització de l'aqüífer en aquesta zona.

16. Línies de metro: Futura expansió de les línies 2 i 9 per connectar-les amb l'estació intermodal i l'aeroport. Els túnels passaran entre els dos aqüífers en uns terrenys altament inestables. Possible contaminació dels mateixos per les obres. Excavació de quilòmetres de túnels sota les vivendes del Prat.

17. Estació intermodal: Serà el nus de connexió del TAV, metro i rodalies, amb futures connexions a l'aeroport. Pressupost de 195 milions. Punt central de l'expansió especulativa del Prat Nord fins a la Pota Sud. Encariment del sòl i afectació de centenars de veïns pel pas del TAV que hauran d'abandonar les seves cases els propers anys.

18. Parc Agrari: La regressió de la pagesia des de fa dècades s'ha vist agreujat per l'impacte de les obres. Les institucions creen el Parc Agrari, que arriba fins Sant Vicenç dels Horts, gestionat per un consorci on s'hi troben ajuntaments, el consell comarcal, la Diputació i la Unió de Pagesos. Un "parc temàtic" on mantenir els darrers redueixes de pagesia.

19. Pota Sud: El 1995 comencen els desnonaments ocupant-se 50 hectàrees de camps i deixant d'altres 50 esquarterades. Ende-roccament d'una desena de les masies més antigues del terme i dels camps de conreu de més qualitat. Acabada el 1999 amb una despesa de 54 milions d'euros. Punt d'arribada de l'expansió del Prat Nord, un nou barri de vivendes en terrenys comprats per immobiliàries que han suposat el tancament de la Paperera i la Seda.

Impressions

Marc Martí. Sociòleg

/opinio@setmanaridirecta.info/

Els barris no surten als mapes

Des del passat mes de març una comissió formada per 17 persones "expertes" (en arquitectura, dret, economia, urbanisme, etc.) conjuntament amb tècnics municipals i presidida per Joan Clos, ha elaborat un mapa per dividir la ciutat en 70 barris. Actualment, segons diu la web de l'Ajuntament, la proposta està en procés de participació: és quan els ciutadans poden contestar una enquesta i aquelles entitats i persones que assisteixen als consells de participació institucional poden expressar les seves opinions. Amb tot el que s'hagi dit, la comissió d'experts farà la seva proposta perquè s'aprovi en el Ple de l'Ajuntament. Paral·lelament, després d'algunes veus d'alarma, s'han iniciat les primeres reunions amb la FAVB. Però més enllà de centrar-nos en el com s'està fent, que és de forma bàsicament consultiva i de dalt cap a baix (força diferent del que va passar amb la

divisió dels districtes), ens hauríem de preguntar el perquè de tot plegat.

Què és un barri? És allà on puc alhora viure, comprar i passejar (complexitat d'usos)? Allà on viu gent semblant a mi (homogeneïtat social)? El que marca un conjunt d'edificis que s'assemblen entre si (similitud tipològica)? És el territori on hi ha gent amb qui fer vida veïnal (sentiment comunitari)? El territori que comparteix un passat conjunt (unitat històrica)? Segur que podem pensar casos de barris concrets que s'ajusten a algun d'aquests criteris i d'altres que no, ja que és una realitat canviant i complexa. Si és tan complicat delimitar una realitat que no és només física, sinó també simbòlica, per què l'Ajuntament vol un mapa de barris? Una de les principals justificacions és poder planificar millor els equipaments que es necessiten (escoles, biblioteques, centres de salut, etc.). Aquesta visió suposa una reducció de la complexa estructura morfològica i de la dinàmica social i econòmica de cada barri, que alhora interacciona intensament amb d'altres, per reduir-lo a una simple organització administrativa de distribució d'equipaments. Si es vol millorar els serveis i equipaments, el que es necessita és voluntat política. Per posar un exemple, a Poblenou, el juliol de 2001 es va acordar entre Ajuntament i moviment veïnal un Pla d'Equipaments i en el barri encara no hi ha cap biblioteca pública.

La meua sospita és que darrera d'aquest mapa hi ha una estratègia política per part del

govern municipal de rentar-se la cara davant de fracassos com el Fòrum de les Cultures 2004, que va suposar el ressò d'una crítica sobre el model de ciutat que s'està construint i promocionant a partir de "grans esdeveniments": una ciutat més pensada pels promotors, els turistes i els negocis més que en les necessitats dels barris que la formen i de les persones que la viuen. Si el que realment es vol és mantenir i millorar la vida als barris se m'acudeixen altres coses que depenen de l'Ajuntament i també de les altres administra-

cions: 1) posar límit a l'augment desorbitat dels preus i lluitar contra l'assetjament immobiliari que expulsa les persones del seu barri, en comptes de donar-hi cobertura (com ha passat a Ciutat Vella per citar un cas); 2) respectar la vida econòmica, política, cultural i associativa dels barris, evitant-ne la seva desaparició i/o elitització (pensem en el Born), per les dificultats de trobar locals assequibles on realitzar activitats i el canvi de tipus de població; 3) potenciar decididament els eixos comercials de barri, en

comptes de seguir permetent grans centres comercials (Corte Inglés de Can Dragó, les Arenes), que empobreixen les relacions comunitàries i disminueixen la vida al carrer; 4) protegir la configuració dels seus carrers i el patrimoni arquitectònic i cultural, en comptes de permetre'n la seva destrucció (Unión Metalúrgica, Cànem, Can Ricart...) com elements que generen identitat, expliquen el passat i guarden un gran potencial per generar noves activitats ciutadanes. Pensem-hi, ara que diuen que toca participar.

Sospito que darrera d'aquest mapa hi ha una estratègia política de rentar-se la cara davant de fracassos com el Fòrum de les Cultures 2004

Dídac P. Lagarriga. Membre d'Oozeabap

/opinio@setmanaridirecta.info/

Directa a les fòbies religioses

De tots els prejudicis que es tenen, cap de pitjor com els fonamentats per les certeses que provoca el descrèdit, la demagogia i la volguda i provocada ignorància. D'aquí que, volent criticar la visió que hom té d'un tema en concret, es passi sense cap complexa a realitzar vincles extremadament perillosos. Un exemple, i sense anar gaire lluny, el trobem a la DIRECTA número 9, on Mathew Tree "opinava" (de fet acusava) sobre la conversió i desconversió religiosa d'un escriptor sirí. Tree generalitza l'experiència personal d'aquest escriptor i l'extrapola a qualsevol altra experiència religiosa. Passa després, i sense miraments, al descrèdit general de la creença divina. Les opinions construïdes

per vivències íntimes, traumàtiques o pel poc esmer (la mandra de la recerca) en els seus objectius d'aprofundiment, com les que té Tree de la Religió, haurien, com a mínim, d'allunyar-se dels relats capciosos, on una mescla d'"objectivitat" (quan agafa el cas de l'escriptor sirí), islamofòbia (barrejant Islam i violència amb la fatwa contra Rushdie) i sobèrbia infantil ("dubto que hi hagi cap déu capaç de fer-me canviar d'opinió") converteixen el discurs en difamatori.

L'autor ens explica que l'escriptor sirí (del qual coneix la seva història només per mitjà d'una entrevista publicada al diari) entrà a l'Islam (o tornà, si seguim la lògica musulmana) mentre vivia als Estats Units,

"convertint la seva vida en coherent". Per Tree aquest és l'exemple idoni de l'èxit de la religió, capaç de donar totes les respostes i fer

No és just que s'aïlli l'experiència d'una única persona per a desacreditar les propostes de com gestionar el dia a dia de milers

la nostra vida "acollidora, gairebé uteressa"...

Va despertar d'aquest somni quan es dictà la fatwa contra Salman Rushdie.

Però, són totes les persones que segueixen sincerament els preceptes de l'Islam (en la seva multiplicat radical) unes fanàtiques egoistes que viuen anestesiadament dins de l'úter de la comunitat? Són totes còmplices de les fatwes estúpides, dels atemptats suicides o de les repressions més quotidianes que es fan en nom de la religió, per no haver abandonat l'Islam quan es cometien atacs en el seu nom? Són tan estúpides com sembla dir-nos Mathew Tree, incapaces de pensar per elles mateixes? Superficialment, podem imagi-

nar-nos que aquest nou convers acceptà l'Islam en la versió que més s'apropava als seus propis interessos, i possiblement sí que per a ell funcionà com a mer anestesiant, més enllà de l'equilibri que hauria de proporcionar-li.

Però si va abandonar les seves creences per culpa d'una fatwa, no podem més que suposar-li (sense voluntat d'acusar) un gran desconeixement de l'Islam, més enllà de remei immediat contra l'angoixa i la incoherència salvatge de la vida. No és just que es prengui i s'aïlli l'experiència d'una única persona (en un moment donat de la seva vida) per a homogenitzar i desacreditar de manera barroera les propostes de com gestionar el dia a dia de milers de milions de persones.

Pau Pérez. Psiquiatra de la Universitat Complutense de Madrid

/opinio@setmanaridirecta.info/

Espanya : veritat i reparació per la porta del darrere

Espanya va viure entre 1936 i 1939 una guerra civil que va acabar amb la imposició d'un govern feixista, a l'estil dels que van desenvolupar a Itàlia Mussolini i a Alemanya Hitler. La dictadura del general Franco va durar 40 anys: molt més que la més feroç de les dictadures d'Amèrica Llatina. Des de fa diverses dècades, les incipients democràcies llatinoamericanes van comprendre que no era possible enfocar el futur sense entendre el passat i que per avançar en el Mai Més es requeria espais de debò. Així va néixer l'Informe Sábato o l'Informe Rettig, per citar dos dels esforços pioners de les prop de 40 comissions en marxa o ja tancades en diferents països del món. Comissions limitades, en les quals la veritat només inclou el nom de les víctimes, però no el dels victimaris, en les quals preval la "reparació" (controvertida paraula) sobre la justícia, com si ambdues coses no fossin indissociables i fóra impossible pensar en cap altra reparació que no fos l'ètica i moral, que passa necessàriament per la justícia. En suma, el que s'ha anomenat 2justícia transicional".

Els darrers 10 anys han vist la publicació a Espanya de desenes de llibres sobre la Guerra Civil. Llibres que van destapant algunes de les xifres de l'horror: més de 100.000 desapareguts o executats polítics, 25.000 nens separats dels seus pares, camps de concentració per a "reeduació de presos" operant fins a 20 anys després de finalitzada la guerra, 100.000 presoners republicans morts en camps de treballs forçats en obres faraòniques o

un nombre difícil d'estimar, d'entre un i dos milions d'exiliats, exonerats i presos polítics.

Sobre tots ells s'ha cenyit el silenci d'una "transició model", exportada a altres països. Transició construïda sobre l'oblit voluntari d'uns crims que tripliquen els de l'Argentina de Videla i multipliquen per 30 els del Xile de Pinochet, si és que té sentit una estadística de l'horror. Així, aquest país que diu col·laborar en l'aclariment de la veritat i l'enjudiciament a països aliats, mira al seu propi passat d'amagat i per la porta del darrere.

Des de fa pocs anys, l'Associació per a la Recuperació de la Memòria Històrica, entre altres 10 petites associacions més construïdes a cop de voluntarisme, han iniciat processos locals de recuperació de la memòria amb exhumacions de cementiris clandestins i llocs d'execució extrajudicial de civils i presos de la postguerra i es comencen a investigar els arxius buscant desapareguts i segrestats, sense tenir cap suport polític institucional.

Cal un document de fets incontestables, que no poden negar-se des de posicions de partit o relectures de la història

Després del recent canvi de govern, han aparegut algunes iniciatives parlamentàries de rehabilitació moral de les víctimes del franquisme, aprovades no sense reticències, culminant el procés en la creació d'una Comissió Ministerial. Aquesta Comissió, dirigida per la viceprimera ministra havia de proposar al govern, en un termini de sis mesos, mesures per a la reparació econòmica i moral de les víctimes del franquisme. Una Comissió realitzada contrarellotge, on no hi ha documents, ni una veritat a buscar, no hi ha un Mai Més.

La dignificació no es compra amb diners, sinó establint una autèntica Comissió de la Veritat, composta per homes de reconegut prestigi, filòsofs, historiadors, juristes, sociòlegs, escriptors, que

tinguin un marge ampli d'un o dos anys per a treballar, que puguin escoltar les víctimes i supervivents, acurar fonts documentals originals, arxius militars encara de consulta impossible o molt complexa, i que puguin proposar al país un llibre que sigui no "la veritat", ja que tal cosa, encara que existeix, no és dilucidable en la seva plenitud, però sí un pacte de mínims. Una base de fets incontestables, que no poden negar-se des de posicions de partit o relectures de la història d'un o altre color. Un consens de mínims que permeti a les noves generacions poder conèixer les dimensions de l'horror, als educadors sobre quines bases edificar una pedagogia i una ètica dels drets humans, als legisladors i juristes una base sobre la qual analitzar les demandes de

justícia transicional que l'Estat espanyol té pendents. Un document, en suma, que constitueixi un dels documents fundacionals que falten d'una autèntica nova etapa democràtica. Una oportunitat per a desfer la Història Oficial de la pax romana de la dictadura espanyola i que permeti deixar un llegat que tingui l'aval moral d'una comissió oficial i de l'Estat.

Però no ho podem veure. Sembla que Espanya ja en té prou amb donar lliçons d'audiències nacionals i classes en pati d'altri de com s'han de fer les coses en els processos de transició, quan té els seus propis deures sense fer... Les comissions de la veritat, la justícia transicional, la memòria històrica i els processos de reparació són cosa de repúbliques bananeres.

Xavier Barba. Mestre i membre de la Plataforma No a la sisena

/opinio@setmanaridirecta.info/

Sisena hora, i per què no?

Des del punt de vista del mestre, no sembla lògic que preferim que els nostres alumnes estiguin cinc hores a l'escola en lloc de sis. A simple vista, amb cinc hores més setmanals els nostres alumnes milloraran molt, ja que s'incrementa un vint per cent la seva permanència a l'escola. Però si reflexionem, arribem a la conclusió que no serà així. Aquestes hores seran en les mateixes circumstàncies que les actuals (mateixa ràtio, mateixos recursos, etc.), per tant, el fracàs no es podrà solucionar de cap de les mane-

res. El que aconseguirem serà tenir els alumnes més de vuit hores diàries a l'escola (sense comptar activitats extraescolars). Si el que es pretén és conciliar la vida laboral amb la familiar, augmentant la jornada escolar dels infants no s'assoleix aquest propòsit.

Els mestres, el que demanem són més recursos a l'escola pública, l'escola de tots. El Departament diu que contractarà molts mestres per fer front a aquesta sisena hora; el que nosaltres volem són tots aquests mestres però sense la sisena.

Aquestes hores seran en les mateixes circumstàncies que les actuals per tant, el fracàs no es podrà solucionar

D'aquesta manera reduïrem ràtios, podrem atendre la diversitat com realment s'ha de fer, crearem més recursos, etc. Aquest sí és el camí. El que no podem fer és convertir l'escola primària en un institut, amb horaris de mestres que faran molt difícils les coordinacions. El fet que els mestres estem les mateixes hores que els alumnes afavoreix la comunicació i el bon clima amb aquests. Amb aquesta sisena hora, això no passarà i es perdrà, en molts casos, aquest lligam entre els alumnes i els seus mestres.

I és que nosaltres no estarem les mateixes hores que els alumnes, perquè la sisena hora no farà que treballem més. Tindrem uns horaris diferents als actuals (hores lliures, o algun matí o tarda lliure, etc.), per tant no hauré d'estar les sis hores diàries amb els alumnes. Una part de la societat creu que el que no volem és més feina, però un cop se'ls explica com funciona tot, es posen de la nostra part. Cada vegada hi ha més famílies i més AMPA en contra d'aquesta mesura que ens afecta negativament a tots.

ger
ENTITAT
CULTURAL I
ESPORTIVA

C/ del PI 25, Ribes (Garraf), Països Catalans
08810. Tlf: 93 896 12 00. ger@mesvilaweb.com

...aquest estiu posem la directa amb la nova web
www.entitatger.cat

III ACAMPADA D'ACCIÓ SOCIAL
MONTCORTÈS
30 de juny, 1 i 2 de juliol '06

info a cgtcatalunya.org

CGT

disco
100

c/ Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco100@disco100.com

distribuidora anarquista

EL GRILLO
LIBERTARIO

www.nodo50.org/elgrillolibertario
elgrillolibertario@nodo50.org
AC 287 (08940) Cornellà de Llobregat
c/ Llinars núm. 44, Cornellà de Llob.
Telèfon 933 755 853

Diagonal
PERIÓDICO QUINCENAL
DE ACTUALIDAD CRÍTICA

WWW.DIAGONALPERIODICO.NET

Navegant per la xarxa

Net Art d'estar per casa

El resultat del referèndum de l'Estatut ha generat tot tipus de reaccions. Fins i tot... poètiques. La poesia però, dura poc i la guerra sobre qui paga què a qui acaba centrant el debat sobre el recetment aprovat Estatut. Això sí, tot amanit amb molta creativitat.

El "poeta" virtual, anomenat, José Jurado, comença penja a periodistadigital.com aquest sonet amb un títol prou clar: El Fracàs de Zapatero.

Fracasó en Cataluña Zapatero que, más que listo, es un hombre astuto, pues tiene su cerebro muy enjuto y es perverso, falaz y aventurero.

Se ofreció a Maragall, muy lisonjero, a sacar adelante el Estatuto; y lo ha sacado, aunque con el fruto de un pobre resultado chapucero.

Prometiò ante el Rey que, de por vida, respetaría la Constitución, y cumplir la palabra prometida.

Que nunca rompería la Nación y la ha dejado rota y dividida. ¡Y sigue sonriendo el muy felón!

Potser animat pel moment de creativitat del seu company de fòrum, Freedom proposa una adreça pels contraris a tot menys a la unitat de l'Estat espanyol: www.pacotaco.com. Un web que es defineix com el primer anti-zp i que regala mostres gràfiques del que anomena "feixisme català", en referència a les protestes que s'han fet contra els mitings del PP a diferents localitats.

Aleshores, un suïcida de la xarxa, concretament un nacionalista gallec anomenat Ceibe decideix encarar-se als dos creadors per deixar ben clar que "la Constitució només beneficia uns pocs i exclou la majoria".

Ceibe els ha donat el que necessitaven i la càrrega contra el gallec comença des de diferents fronts. Smith, l'ataca per la butxaca: "Llest, digues-me explicame com rebràs ara els 2.900 Milions d'euros que hauries de rebre del Fons de Compensació Interterritorial si Catalunya deixa de donar els diners que fins ara aportava".

Però el gallec no es queda de braços creuats: "Crec que el millor és que cadascú es quedi amb el que és seu. No hem de compartir amb els ganduls. El govern de Madrid ha de desaparèixer i s'ha de fer un Estat descentralitzat pn cada comunitat s'autogestioni".

Smith aleshores comença a reclamar: "Molt bé, doncs comença a tornar els diners que fa 20 anys que sono a Galícia a través dels impostos i que no he invertit a casa meua".

Sí és que al final, i per molt que diguin dels catalans... la pela és la pela...

Estatut d'esquerres?

Jordi Oriola i Folch
Esplugues del Llobregat

Sóc professor de secundària i activista social. Vaig votar per un partit d'esquerres, vaig veure amb molt bons ulls un tripartit d'esquerres i desitjava que aquest govern elaborés un Estatut d'esquerres. Deixant de banda els temes estrelles, com el nul reconeixement de la nostre caràcter nacional dins d'una suposada Espanya plurinacional, gairebé trenta anys després de la dictadura del general Francisco Franco, o com la continuació de la desagnació excessiva de Catalunya en pro de la necessària solidaritat interterritorial, em fixo en un tema que conec a fons i del qual visc: L'educació. Llegeixo a la proposta d'Estatut que els centres públics hauran d'oferir l'assignatura de religió als alumnes dels pares que ho demanin.

També hi llegeixo que queda acceptada estatutàriament la doble xarxa educativa: una de pública per als pobres i una de privada, concertada amb fons públics, que no ens enganyem amb suposades llibertats, sempre ha tingut un caràcter elitista, que és el que es ven als benintencionats pares desitjosos del millor per als seus fills (ei, que els pares pobres també tenen dret a voler el millor pels seus fills!). I no m'oposo a una assignatura d'història de les religions. Ni m'oposo a que hi hagi temporalment una doble xarxa, amb centres privats finançats amb diners públics, una herència de CiU que no es pot bandejar de cop perquè crearia una crisi massa forta, però que desitjaria que aquesta anomalia anés rescindint cap a una situació amb una sola xarxa pública, i si algú vol ensenyament elitista, que se'l pagui de la seva butxaca. El que sí que trobo aberrant és que aquest doble model educatiu quedi fixat pels propers trenta anys a través de l'Estatut, independentment de si surten elegits governs de dretes o d'esquerres. No és un Estatut social perquè es va cedir massa per incorporar el suport de CiU, amb la ironia que han estat precisament ells els que han decidit la forma final de l'Estatut en el mano a mano amb Zapatero, renunciant i decidint en nom de tot el poble català, en una clara usurpació de poder, cedint a les exigències de l'espanyolisme del PSOE (en la negociació) i del PP (en una antidemocràtica intoxicació mediàtica).

La (dura) vida

David Datzira

En aquests dies de tristesa, de no poder sortir del llit, el meu càncer m'està matant interiorment, la gent que em ve a visitar no entra a l'habitació, em

Sense vivenda digna

Francisca Alcaraz Garcia

A qui correspongui, Sr. Eugeni Forradellas, Sra. Sara Jaurrieta. Em dic Francisca Alcaraz García, tinc 46 anys, treballo des dels 14 anys, i ara no treballo. Ho faig durant una temporada i després em prenc un temps sabàtic, no he treballat sempre que he pogut, tinc disponibles els anys de cotització, i els que he treballat sense que l'empresa cotitzés per mi, que han estat un 10% però també hi són. Anb això vull reflectir que no he estat un paràsit per a ningú.

Però amb 23 anys sent soltera (soltera, no em refereixo a no casada SOLTERA amb majúscula, jo sola), tinc un fill, a casa dels meus pares i amb l'ajuda que cuidessin d'ell mentre jo treballava treballava, compartint la llar, però suportant les despeses, lliurant el meu sou a casa des de la primera nomina. Ara mateix em trobo amb un fill de 22 anys, que no té la mateixa política que jo ell viu la vida "avui treballo i em quedo amb el meu sou, demà no aguanto al meu cap i aguanto tot el temps que els meus estalvis m'ho permetin, pagant les meves despeses personals (transport, sortides amb els amics, la samarreta de moda, etc.)". I punt, ni col·laborar a casa econòmicament, ni en res que comporti una casa, res de res (ja porto dos anys empipada amb ell).

Els meus pares van comprar una casa fa algun temps a Calafell, quan el meu pare es va jubilar. Ells hi viuen tot l'any, de manera que ho porto bé. Amb el meu sou pago tots les despeses, i mantinc la casa i el meu fill. El gener passat va morir el meu pare després d'estar malalt i que els tingués amb mi a casa. Aleshores veig que la meua mare no pot estar sola a Calafell, i es queda a "casa seva" a Barcelona. Ella ho entén així "casa seva", i he de donar gràcies que m'hi deixa viure. No tinc casa, però sí que tinc un fill que he criat sola. L'avia li menja el cap amb la necessitat que netegi, que endreci, que treballi... La setmana passada, després d'un dia dur de treball i amb una depressió de cavall, volia plorar però no podia anar a casa meua perquè ma mare es deprimeix més i amb el meu fill m'empronyol em vaig posar a caminar sense destinació de matinada pel districte 08030... mirant les cases buides, pensant, "només necessito quatre parets amb condicions mínimes. Un sostre que pagaré amb el meu slari i res més".

I és que fent un tomb en només sis carrers vaig trobar 50 pisos buits i abandonats. Per això faré una llista només dels que es veuen des del carrer. Per què? Doncs per fotre una patada a la porta i tenir una llar. M'ho mereixo. Si algú em vol acompanyar en la ruta per Sant Andreu?

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a cartes@setmanaridirecta.info

o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

venen a veure com estic, però es queden al saló amb els pares. La tristesa de sentir-te sol i no tenir res més que la companyia dels llibres molt agradables per marxar d'aquest món, on tothom és infeliç, però quan acabes el llibre, tot la fantasia s'esvaeix i tot torna a la normalitat. L'estrès, la gent amunt i avall, preocupant-se únicament en els seus problemes, i no es paren a pensar en els problemes del món, o simplement dels veïns del costat, els tiets, la família, l'únic que els importa és la feina, és clar, però ja em direu, és inevitable. Amb la d'anys que els queden d'una vida

amargada pagant al final de cada mes la hipoteca d'una casa que hauran aconseguit pagar amb una vida, que els haurà privat de tenir moltes estones de felicitat. Uns totxos que no s'enduran més enllà...

Però clar, a una nena petita com jo, no li fan cas. Però resulta que llegint i llegint, he descobert que hi havia un temps, una gent, que sí, que defensaven un món on tothom fos igual, sense manca de res, sense classes socials, sense capitalisme, on tothom tingués llibertat, poder conviure tots junts en sistema assembleari... Bé perdoneu la meua avorrida

història, però ara que sé que em queden pocs dies de vida en aquest món egoista, volia fer un petit homenatge a aquelles persones que van lluitar per la llibertat!, aquelles persones que volien canviar el món, perquè volien canviar la història, perquè senyores i senyors, tots estem fent la història. Una història que només canvien els polítics egoistes, que estan acabant amb el món. Jo ja us deixaré aviat, però vosaltres encara estareu molt de temps aquí, i només dir-vos una cosa; que tot això es pot canviar!

Així està el pati

► Pàgina 10

La Nova Carta Municipal de Barcelona serà utilitzada per donar facultats de policia als vigilants de les àrees verdes d'aparcament

► Pàgina 11

El segon acte de l'Espai Alliberat de la Cultura va ressuscitar de l'abandó l'antiga sala de festes Bahía, al barri de Sants de Barcelona

► Pàgina 13

Després de l'anunci de proper tancament de l'empresa, l'alcaldeessa d'Esplugues afirma que als terrenys de Braun s'hi farà un parc tecnològic

CATALUNYA // LLEGEIXEN EL 20,76% DE NO EN CLAU SOBIRANISTA

Els moviments socials per l'autodeterminació qüestionen la solidesa de la reforma de l'Estatut

L'elevada abstenció, de més del 50%, hauria invalidat el referèndum en països com Itàlia o Sèrbia, i és inferior al mínim que va exigir la UE per l'autodeterminació de Montenegro

✉ Roger Palà

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Ni sí ni no. L'abstenció ha estat la gran triomfadora del referèndum sobre la reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Malgrat els discursos triomfalistes del bloc del sí, un 50,59% de catalans amb dret a vot van decidir el passat diumenge no exercir-lo. Una abstenció gairebé deu punts major que en el referèndum de l'Estatut de 1979 (40,7%) i gairebé de 14 punts respecte el 37,46% de les darreres eleccions autonòmiques.

“Hi ha fatiga davant de tot el procés i davant de la classe política que l'ha gestionat”

Les forces polítiques que defensaven el sí —CiU, PSC i ICV—, malgrat tot, han fet una lectura en clau triomfalista. CiU considera que el sí suposa la victòria del nacionalisme sobre l'espanyolisme, i el PSC, com ha dit el mateix Maragall, que l'Estatut obre una etapa en que “Catalunya se sentirà més còmoda i compresa en l'Espanya plural que avança”. ERC ha assumit la derrota del no, malgrat ha destacat la poca participació i ha reiterat, en boca de Josep Lluís Carod-Rovira, “que no farem bo un Estatut aprovat que

Acte de tancament de la campanya pel no que tingué lloc al peu del monument de l'Arc de Triomf de Barcelona

ens continua semblant insuficient”. Per la seva banda, el president del PP a Catalunya, Josep Piqué, ha destacat que la baixa participació demostra que els impulsors de l'Estatut “han fracassat políticament”.

► Debat dels moviments socials

En el moment de tancar aquesta edició de DIRECTA, les dues campanyes dels moviments socials contra l'Estatut —Tenim el Dret de Decidir i Diguem No— estaven pendents de realitzar assemblees

de valoració dels resultats del referèndum. Tot i això, Carles Riera, un dels portaveus de Diguem No, assenyala a títol personal que “l'elevada abstenció demostra que l'Estatut posat a referèndum és, a parer de la ciutadania, una eina política i jurídica poc rellevant, ja que si fos percebuda com una novetat hagués mobilitzat molt més vot, tant a favor com en contra”.

L'artilleria mediàtica pel sí de l'anomenada “psoevergència” ha estat aclaparadora

Per Riera, això és conseqüència “d'una fatiga davant de tot el procés i davant de la classe política que l'ha gestionat”. Riera considera que “una part” d'aquesta abstenció són ciutadans crítics amb l'Estatut que no han volgut referendar el text però tampoc han volgut coincidir amb el PP. Mònica Sabata, portaveu de la Plataforma pel Dret de Decidir, expressa la seva opinió en el bitllet adjunt a aquest article.

► El vot de la por

Així mateix, les plataformes autodeterministes assenyalen la importància que ha tingut l'anomenat “vot de la por”. Com explica Carles Riera, el resultat electoral ha estat marcat per “l'agressivitat de la campanya del sí”. “Ha estat un xantatge moral al no sobiranista que s'ha pogut dur a terme gràcies a l'ampli consens dels partits majoritaris, que veien perillar el seu statu quo” si s'imposava el no en clau nacional.

En aquest context, Riera creu que el resultat del no (20,76%) no

és gens menyspreable. “Demostra que hi ha una proporció rellevant de ciutadans que consideren que l'Estatut no suposa cap solució per a la qüestió nacional”.

► Reflexió del sobiranisme

Tot i això, si parlem estrictament de la batalla entre el sí i el no, el primer ha guanyat de manera clara, amb un 73,9% dels vots, i això ha de moure a la reflexió autocrítica al moviment sobiranista català. El no en clau nacional no ha quallat. Quins són els motius d'aquesta manca de suport? Malgrat les veus que apunten que la victòria del sí és conseqüència del denominat “seny” català i de l'arrelament de la política del “peix al cove”, des de l'independentisme es destaca que la campanya electoral ha posat de manifest la poca solidesa de l'estructura mediàtica de suport al sobiranisme. L'artilleria mediàtica de l'anomenada “psoevergència” ha estat aclaparadora. Ha situat el debat en clau espanyola, i l'espantall del PP, que en altres ocasions ha estat d'utilitat a ERC per atraure vots, aquí no l'ha beneficiat.

► La papereta republicana

De l'altra, ERC haurà de posar a debat quin ha estat el seu paper en tot aquest procés. La indefinició fins a l'últim moment i la seva participació en el regateig estatutari per finalment decantar-se pel no forçada per les bases li ha passat factura entre el seu electorat. Tot i això, Carles Riera, de la campanya Diguem No, considera que ERC “ha exagerat la magnitud de la seva derrota. D'aquest discurs es deriva que sembla que els republicans no vulguin representar aquest no sobiranista, i se'n dedueix la voluntat de reconstruir un model de governabilitat i entrar de nou en una via autonomista”. Qui gestionarà aquest no, doncs? “Si no hi ha cap partit que ho vulgui fer ho haurà de fer la societat civil”. ☐

La reflexió

19 J: som una nació i tenim el dret de decidir

✉ Mònica Sabata

Plataforma pel Dret de Decidir

Hi ha moltes possibilitats que el 18 de juny sigui recordat com el “referèndum de l'abstenció” més que pel “referèndum del sí”. Més enllà de tots els factors que es puguin esgrimir per analitzar la baixa participació, des del meu punt de vista cal analitzar que aquesta reforma estatutària no ha generat en la ciutadania cap mena d'il·lusió i alegria.

El moment polític que Catalunya està vivint no es pot

gestionar només en termes de relacions més o menys bilaterals amb Espanya sinó que passa, necessàriament, per contextualitzar la nació catalana en un espai europeu i mundial que es globalitza i canvia a marxes forçades.

En aquest sentit, la baixa participació l'interpreto com una manca d'interès per la via autonòmica i el final d'una etapa i com a signe de la imparable evolució cap a la recerca de noves vies de relació amb els nostres veïns. Noves vies que passen, vulguis o no, per l'exercici del dret de decidir, i, per tant, el dret a l'autodeterminació.

Es confirma, per tant, ara més

que mai, la necessitat de generar una dinàmica o moviment social que permeti tornar a posar sobre la taula i al carrer la reivindicació nacional com a tret diferencial del nostre poble, el som una nació, i el dret de decidir, com a exercici de la nostra llibertat nacional.

O sigui, el referèndum de diumenge no l'interpreto, en cap moment, com el final de cap etapa sinó com l'inici d'una nova era política, en la qual, el poble català haurà de recuperar l'exercici dels seus drets col·lectius. Les manifestacions del mes de febrer a Catalunya foren un bon inici d'aquest camí que ens cal recórrer.

A Itàlia no s'hauria aprovat

Amb les dades de participació a la mà, és rellevant recordar que en estats de la Unió Europea com Itàlia, on la llei electoral preveu uns mínims de participació en els referèndums populars per tal de donar-los validesa, la reforma de l'Estatut no s'hauria aprovat. A tall d'exemple, el referèndum sobre la llei de reproducció assistida del juny de 2005: la crida de la drete catòlica a l'abstenció va

suposar una baixíssima participació (sobre el 25%) i el projecte no va ser aprovat. En altres països de l'est d'Europa com Sèrbia la llei també estableix mínims de participació per tal de validar reformes polítiques. O per citar un cas que toca més aprop, el recent referèndum d'autodeterminació de Montenegro, en què la UE exigia una participació de més del 50% per validar-lo.

BARCELONA // TENEN SOUS MÉS BAIXOS PERÒ PODEN REALITZAR LES MATEIXES FUNCIONS

La Carta Municipal convertirà els vigilants d'àrea verda en policies

Laia Alsina

redaccio@setmanaridirecta.info/

No ha calgut esperar a l'entrada en vigor de la Carta Municipal de Barcelona perquè treballadors com els de les àrees verdes hagin exercit de guàrdies urbans. La setmana passada, l'Estatut de la capital catalana començava a caminar de debó després d'anys de debats i tràmits i, per tant, es donava llum verda a crear un cos auxiliar, depenent de la Guàrdia Urbana, que s'encarregarà de vetllar per la mobilitat a la ciutat. Però aquest cos ja fa temps que funciona de manera encoberta.

Tindran ordres de perseguir les conductes incloses dins l'ordenança del civisme

El control municipal de l'espai públic genera reaccions de rebuig

Els sindicats de la policia municipal de Barcelona han denunciat, en retirades ocasions, que l'Ajuntament utilitza els treballadors de les àrees verdes i blaves com a agents i que els obliga a fer tasques que no els corresponen ni poden exercir. I alguns dels propis afectats denuncien que han patit "amenaces laborals quan, per exemple, ens hem negat a multar un cotxe mal aparcad a la vorera". Aquests treballadors expliquen que no poden multar com ho fa un agent, "ja que a un policia se li atorga una presumpció de veracitat que nosaltres no tenim". Així, la sanció que el conductor trobava al cotxe no era una multa amb totes les dades i si

volia reclamar acabava topant amb un "agent inexistent" que sempre tenia el número zero.

Legalització d'una situació denunciada

Però amb l'entrada en vigor de la Carta Municipal, aquesta possibilitat de permetre que una persona que no és policia pugui multar i assumir competències de trànsit, queda validada. Així, hi hauria un cos auxiliar format per funcionaris i treballadors que no ho són que farien algunes funcions pròpies de la Guàrdia Urbana perquè, segons el consistori, "els agents poguessin dedi-

car-se a altres tasques".

Davant d'aquesta situació, els sindicats de la Guàrdia Urbana es posen en peu de guerra. Denuncien que es tracta d'un nou sistema de l'Ajuntament per no dotar la policia municipal del nombre d'agents que falten i, sobretot, es crearà un personal que farà la feina d'un guàrdia urbà "amb unes condicions laborals molt inferiors". Això sí, seguiran vestint una indumentaria molt semblant a la dels policies municipals perquè "d'aquesta manera, el ciutadà té la sensació que hi ha molts més agents dels que hi ha en realitat i el déficit que nosaltres

denunciem no s'entengui de cara a la ciutadania".

Acreditació de sancions

Els agents de les àrees verdes, que expliquen que ja han de "complir amb un número de denúncies diàries" consideren que la Carta Municipal, a més de no millorar les condicions laborals tot i l'assumpció de noves tasques, continua deixant-los a l'alçada de la resta de ciutadans a l'hora de denunciar un vehicle. Manolo, que prefereix no donar el nom real, explica que "ja podem dir que tenim la mateixa veracitat que un policia. Però no som poli-

cies. Les denúncies les hem de fer acompanyades d'una imatge que acrediti els fets... com ho pot fer qualsevol ciutadà. Per tant, a l'hora de reclamar, serà molt divertit".

Altres aspectes de la Carta

Tot i que l'alcalde de Barcelona, Joan Clos, diu que el gran gruix de mesures recollides al text començaran a ser evidents l'any que ve, n'hi ha que no trigaran en posar-se en marxa. Són les directament relacionades amb l'ordenança del civisme. Així, la Carta de Barcelona dona cobertura legal a les sancions contra treballadors sexuals i els clients. ❷

El centre social La Fera es prepara per defensar l'espai

Redacció Directa

redaccio@setmanaridirecta.info/

El 29 de juny és la data prevista pel desallotjament del Complex Okupat Lúdico Polític La Fera (KOLP), a la Vila de Gràcia. L'ordre ha estat cursada pel Jutjat de Primera Instància 48 de Barcelona, i té un període d'execució comprès entre les 9 del matí i les 15:30 de la tarda. El procés judicial va començar per la via penal però a l'actualitat ha passat a procediment civil que ha estat comunicat a dues de les persones identificades i als "ignorats okupants" de l'edifici. El divendres 23 de juny, la nit de la revetlla, s'ha convocat una manifestació a les 19 a la plaça de la Virrei-

El 23 de juny manifestació i el 29 de juny concentració

na, que recorrerà els carrers de Gràcia. Des de l'assemblea de La Fera demanen la presència de tota la gent solidària el mateix dia 29 en que està previst el desallotjament, a les 10 del matí a la plaça de Rius i Taulet, davant la seu del districte. Recordem que aquest espai es va okupar després del desallotjament d'El Monstru situat al carrer Banyoles, a la mateixa Vila de Gràcia. ❷

ANOIA // PLATAFORMA CONTRA LA MILITARITZACIÓ D'AEROSPORT

A Igualada no volen els F-18

Redacció Directa

redaccio@setmanaridirecta.info/

Aquesta setmana s'ha creat a Igualada una plataforma per oposar-se a la presència de l'exèrcit espanyol, el reactor F-18, una parada propagandística de reclutament militar i la indústria aéro-

S'oposen a la presència de l'aviació militar

militar en el marc de la Fira Aerosport, que cada any se celebra a la capital de l'Anoia. Fan una crida a tots els sectors socials, contraris a

l'organització de les diverses accions i mobilitzacions previstes per a denunciar aquesta situació.

Des de l'organització de la Fira Aerosport, s'ha declarat que "no pensem plantejar-nos la reducció de la presència militar, sinó incrementar-la amb noves atraccions bèl·licoexhibicionistes, com la patrulla Àguila o reactors més moderns que l'F-18".

Des de la Plataforma es denuncia que "l'evolució d'aquesta Fira no aconsegueix el què teòricament justifiquen els recursos econòmics invertits en fires, provinents dels nostres impostos. Aquesta és una fira que genera una elevada despesa de recursos humans i materials

que no es tradueix en creixement econòmic". En aquests moments el sector industrial anoienc passa una forta crisi i la comarca ocupa els darrers llocs de Catalunya en xifres econòmiques. Però van més enllà, al preguntar-se "si cal continuar amb una fira que en realitat és un aplec multitudinari, però res més; una plataforma d'exhibició militarista, fins al punt que aquest és l'únic motiu real de la Fira". I asseguren si no fós perquè es fa d'una forma tan subtil, la ciutadania toleraria que part de les seves contribucions municipals anessin destinades a potenciar l'exèrcit.

Com a primera activitat realitzaran una xerrada el proper 27 de juny a l'Ateneu Igualadí. ❷

BARCELONA // FESTIVAL MUSICAL AMB AMPARANOIA, OBRINT PAS I MANU CHAO

Les lluites de Chiapas i Barcelona duen milers de persones a 9 Barris

Entitats socials i veïnals, projectes comunicatius i grups antirepressius participen de l'esdeveniment que va mostrar el suport a les víctimes de la massacre d'Atenco

✉ Jesús Rodríguez

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Les veus de les comunitats indígenes en resistència a Mèxic van trobar el seu eco davant de milers de persones al camp de fútbol de La Muntanyesa, al districte de Nou Barris de Barcelona. Les actuacions musicals desinteressades d'Amparanoia, Obrint Pas i Manu Chao eren el punt de partida d'una jornada que posava l'accent en el record de la víctima de la repressió desfermada a la població d'Atenco, al costat del Districte Federal mexicà, a mitjans del mes de maig.

Abans d'iniciar el festival ja s'havien exhaurit les 8000 entrades de l'aforament

Hores d'ara encara hi ha una trentena d'empresonats, visitats pels membres de la Comissió Civil Internacional pels Drets Humans que va viatjar des de Barcelona a Mèxic ara fa dues setmanes. Ja han redactat l'informe del seu testimoni, on es relata el drama desenadenat per 3.000 policies en contra de la població civil del municipi d'Atenco. Aquest document el podeu trobar a la web del col·lectiu zapatista de Barcelona, www.pangea.org/ellokal, i a la seva seu del carrer de la Cera, 1 bis.

El gran escenari on es va desenvolupar l'esdeveniment estava presidit per dues grans pancartes i un fons d'escenari amb un mural de Taniperla i una còpia del Guernika.

Els músics que van participar al concert ho van fer de manera desinteressada

La implicació del barri

L'acte es va convertir en un gran esdeveniment pel barri, i hauria estat impossible sense la col·laboració i implicació de les entitats populars de Nou Barris, com l'Ateneu Popular i el Casal de la Prosperitat. Però no només es va parlar de les lluites allí. També de les lluites aquí. De fet, les distàncies en les lluites es fonen quan parlem dels zapatistes, ja que la millor forma de lluitar pels indígenes de Mèxic —tal i com ells mateixos diuen— és lluitar per canviar la nostra societat aquí, a les nostres ciutats i pobles.

Per això, les barres del Festival estaven coordinades per entitats i col·lectius molt propers al dia a dia de les lluites socials locals. Els grups antirepressius de suport als presos anarquistes i dels joves de Torà (La Segarra), les associacions LICIT i Gènere -de suport a les prostitutes al carrer-, l'Assemblea d'Okupes i el butlletí Contra-Infos, i nosaltres mateixos, el Setmanari de Comunicació DIRECTA. El 50% dels beneficis aconseguits durant la jornada aniran destinats a la solidaritat amb Mèxic, la resta per les entitats d'aquí que han col·laborat.

El camp de gom a gom

Cap a dos quarts de vuit del vespre els vagons de metro que arribaven a Via Júlia, al costat de l'accés al recinte del camp de fútbol, ja eren plens a vessar. En aquell moment es penjava el cartell d'entrades exhaurides. S'havien venut 8.000 localitats, la màxima capacitat del recinte. A partir d'aleshores es va haver de comunicar a tothom que ja no hi podien entrar. Amb uns minuts de retard començava la música d'Obrint Pas que es perllongà durant una hora. Manu Chao i Los Musicarios van actuar en

segon lloc, amb cançons de Mano Negra i d'altres molt més actuals. Finalment Amparanoia conclouia a la vetllada amb un emocionat final on també va cantar una cançó amb Manu Chao. Des de l'escenari es va recordar els presos del 4 de febrer al barri de la Ribera, també es va llegir un comunicat per recordar la repressió que pateixen els centres socials okupats i per denunciar les ordenances del civisme de l'ajuntament tripartit. També es va fer un agraïment al veïnat del barri. Desenes de voluntàries van començar aleshores el desmuntatge. ☺

Acció de la Contrajunta d'Afectats Repsolmata al Palau de Congressos de Madrid

La veu dels pobles indígenes víctimes de Repsol se sent durant la Junta d'Accionistes

✉ Jesús Rodríguez

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El president de Repsol-Ypf, Antoni Brufau, va escoltar en persona les denúncies de les entitats agrupades a Repsol Mata. Durant la Junta General d'Accionistes que es va celebrar al Palau Municipal de Congressos de Madrid el passat 16 de juny, quatre persones van aconseguir superar els estrictes controls i accedir a la platea de la sala on es desenvolupava l'acte. Van poder mostrar lemes contra Repsol a les seves samarretes, però els guardes de seguretat varen impedir amb violència que arribessin a despla-

gar les pancartes. En pocs segons van ser desallotjades amb cops i empenyes mentre els seus crits ressonaven al recinte. Pocs minuts després, però, un dels suposats accionistes de Repsol va agafar el micròfon i va llegir un llarg text de més de 10 minuts on es denunciava. Les pràctiques abusives i repressives contra els pobles, comunitats i el medi ambient. Les cares de sorpresa dels directius de l'empresa no les podien dissimular. A l'exterior, mentrestant, un centenar de persones pertanyents a comunitats maputxes i guaranis, i a desenes de petits col·lectius de l'Estat desplegaven pancartes i portaven taüts i creus de fusta. ☺

BARCELONA // L'EDIFICI ACTUALMENT PERTANY A UNA CADENA HOTELERA

Funció sense actors secundaris

L'antiga sala de ball Bahia i posterior discoteca Rainbow de Sants, és recuperada després de 10 llargs anys d'abandó en el segon acte de l'Espai Alliberat per la Cultura

La gent de la Cultura Lliure van tornar a a omplir de poesia els carrers

✉ **Berta Alarcó**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'Espai Alliberat per la Cultura ja té des de divendres una nova base d'operacions, diran els titulars. Aquesta assemblea oberta de col·lectius on conflueixen músics, taquilles, actors secundaris i altres persones en contacte amb l'art, acaba de regalar a la ciutat un segon espai per a la cultura de base, autònoma, dissident i de qualitat. L'han inaugurat de manera formal més de dues centes persones, aplegades des de les vuit del divendres a la plaça Bonet i Muixí, darrera les Cotxeres de Sants.

Un violí, el cabaret del centre social La Makabra, un txarango, les vedets maquillades, un acordió, les vedets cridant, provocant, agitant. Després d'una actuació en què les assistents van rescatar

Es vol potenciar la sala com a punt de trobada i realització de tallers, seminaris, debats

la Cultura d'un salt al buit, es va fer via cap a Olzinelles número 31, cap al passat de Sants. Als anys cinquanta, Olzinelles 31 era la sala de festes Bahía. Sis lustres després, als arrissats vuitanta, funcionava com a discoteca Rainbow. Van venir el tancament i deu anys de silenci. Fins ara.

En arribar-hi, es va reduir la tàpia a cops de maça. I a dins continuava la festa, ara amb la projec-

ció del documental El taxista ful, el mateix dia, per cert, que s'estrenava a les butaques oficials d'arreu de l'Estat. Després, pel mateix escenari on es van lluir cantants com en Moncho i la Mari Samperre, van animar la nit Jalea Real i La Troba Kung Fu, entre d'altres. L'endemà dissabte seria el torn d'en Pau Riba o l'Eduard Escofet. També hi va fer acte de presència la poesia, del puny d'Enric Casasses.

► Fent memòria

L'Espai Alliberat per la Cultura arrenca quatre mesos enrere "per treballar la cultura de manera crítica", per guarir la cultura barcelonina, "en estat greu de salut", segons en Vicente, membre de l'àrea de comunicació de l'assemblea i poeta. Neix d'una ferma oposició a l'ús partidista i interessat d'aquest dret universal com a pretext per especular, com a mitjà

per a l'alienació, com a barrera entre les persones. En resposta a això és que, des de l'Espai, es proposa la reapropiació de l'espai de creació per tal de fer-lo quotidià i accessible. En aquest punt, es mostren crítics amb l'Ordenança del Civisme, que restringeix i limita l'ús de l'espai públic.

Amb circ i alegria, lleven la pols d'espais a les fosques, hi planten les ganes de germinar-hi vida. Primer va ser al Teatre Arnau, on la policia va escapar a les quatre hores una programació de cinc dies. Aquell desallotjament es va canalitzar en "una energia visceral que mobilitzaria una setantena de persones a l'assemblea de l'endemà de la clausura", com recorda en Vicente. Es començaven a marcar les creus del segon itinerari del col·lectiu, cap a l'antiga sala de festes. Ara bé, per garantir la funció, hi han dedicat més hores d'as-

saig que amb l'Arnau. Volien estar més preparats, tal com detalla en Vicente: "un arquitecte ha visitat i comprovat l'espai, hem habilitat la sortida d'emergència, comptem amb extintors, ho hem netejat".

► Sobre el futur

Més enllà de promoure-hi espectacles, es vol potenciar la sala com a punt de trobada i realització de tallers, seminaris, debats, etcètera. Un marc com a diana per a disparar-hi bogeries. Les properes funcions ja estan escalfant motors, preneu nota: assemblea oberta, aquest dijous, a les vuit del vespre (si no hi podeu assistir, podeu contactar-hi a <http://culturallibre.blogspot.com>), i seguir, com diu en Vicente, "demostrant i demostrant-nos la força que tenim quan ens unim". S'ha arribat a un altre port. Ara cal seguir inventant camins. ☺

Ara toca el Collet Redó del Priorat

✉ **Directa El Camp**
/elcamp@setmanaridirecta.info/

El propassat divendres membres de la Plataforma per la Defensa del Patrimoni Natural del Priorat i del Grup d'Estudi dels Ecosistemes del Camp - Ecologistes de Catalunya van presentar una sèrie d'al·legacions al projecte que ha sortit a exposició pública que pretén construir una central eòlica a la zona del Mollet Redó que afecta els termes municipals de la Figuera i el Lloar, al cor de la comarca del Priorat.

La implantació d'aquesta central segons els dos grups ecologistes, és una de les peces de l'empresa Tàrraco Eòlica que pretén crear una macrocentral eòlica, amb gai-

rebé 190 aerogeneradors i dividida en 9 projectes, que uniria les comarques del Priorat i la Ribera d'Ebre. L'impacte ambiental d'aquesta macrocentral significaria la industrialització de 25 quilòmetres de muntanyes afectant una superfície global d'uns 150 km².

A més, la principal denúncia dels grups ecologistes de la comarca va dirigida contra els partits polítics amb representació als diversos consistoris, ja que, aquests signaren un Acord Comarcal, conjuntament amb la Plataforma en Defensa del Patrimoni Natural del Priorat l'1 de juny de 2001, en què es regulava la implantació de les centrals eòliques a la comarca, i consideren que aquest ha estat vulnerat. Per aquest motiu, el GEPEC-

EdC i la PDPNP també ha posat contenciosos als projectes de central eòlica previstos a altres localitats de la comarca, com per exemple a La Bisbal de Falset o al Molar.

Entre els arguments esgrimits pels grups de defensa del territori per oposar-se a la construcció d'aquesta central a Coll Redó destaca que la meitat dels aerogeneradors s'ubicaria al cingle del Lloar considerada d'interès comarcal en el recent aprovat Document Informatiu de la Carta del Paisatge del Priorat, que ocupen una de les àrees de cria de l'àguila perdiguera que han de formar part de la Xarxa Natura 2.000, que suposa un increment del risc d'incendis, o que hi ha greus deficiències en l'estudi d'impacte ambiental adjunt al projecte. ☺

Al·legacions a la futura implantació de l'aeròdrom

✉ **Redacció Directa**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El Grup de Defensa de l'Entorn Rural ha presentat al·legacions al projecte construir un aeròdrom a Fonollosa, a la comarca del Bages. D'entrada es fa una crítica severa a la planificació no arrelada al servei del territori, i que per resoldre en part alguns problemes ambientals d'àrees metropolitanas, es planifica amb un coneixement insuficient, i sobretot esbiaixat. És ben clar que la ubicació d'un aeròdrom no és per atendre cap necessitat comarcal sinó una injustificada raó metropolitana de la que no se'n deriva cap benefici al territori on s'implanta.

L'oposició a la implantació de l'aeròdrom, és avalada per 685 signatures del municipi de 1.215 habitants, i de 1.700 signatures més de la població dels voltants. En el mateix sentit s'han manifestat en els darrers mesos diferents institucions de la comarca, entre elles les Corporacions en Ple de l'Ajuntament de Fonollosa, del Consell Comarcal del Bages, de l'Ajuntament de Manresa, de St. Joan de Vilatorrada, de Rajadell, de Callús, de St. Fruitós de Bages, de St. Mateu de Bages, i 19 ajuntaments més. També entitats com la Unió de Pagesos, la Federació d'ADF del Bages, l'AMPA de Fonollosa, l'AAVV de Fals i la Cooperativa UMAC. ☺

ESPLUGUES DE LLOBREGAT // S'INICIA UNA CAMPANYA DE BOICOT A LA MULTINACIONAL

L'alcaldessa ven el solar de Braun on treballen gairebé 800 persones

Directa Baix Llobregat
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

La nova alcaldessa d'Esplugues de Llobregat, Pilar Díaz (PSOE), no ha perdut l'oportunitat de desanimar a les treballadores de Braun amb les seves declaracions. La també parlamentària assumeix públicament que el tancament és inevitable i el dijous 15 explicava la intenció de la gerència de l'ajuntament del municipi del Baix Llobregat de transformar la planta de Braun en un complex tecnològic, comparable al districte 22@ de Poblenou (Barcelona).

*Pilar Díaz
assumeix
l'inevitable
tancament i vol
que s'hi instal·li
un nou complex
tecnològic*

Terrenys que ocupa actualment la fàbrica de Braun, a Esplugues de Llobregat

En documents de l'ajuntament sobre estratègia industrial es prioritza la conversió de sòl industrial cap a empreses de serveis, "netes", que donin prestigi a la ciutat. Aquest

tipus d'actuacions s'ha viscut recentment amb la instal·lació de Mediapro i el complex audiovisual Imagina on abans hi havia la històrica Corberó. Aquest curs, l'ajuntament també

ha aprovat la transformació de l'antiga Baronda en unes oficines per a empreses de disseny.

Per a realitzar aquesta transformació no cal un canvi de planeja-

ment urbanístic i així el govern local ja s'ha anotat el gol de dir que no hi haurà requalificació dels terrenys de Braun. Igualment, el PSOE aprova una moció on "dóna ple suport a les actuacions del Comitè d'empresa de la Braun tendents a mantenir l'activitat de la fàbrica" però unes setmanes més tard prescindeix de la fàbrica.

Pilar Díaz ha valorat els terrenys en 50 milions d'euros. Donant per fet el tancament, anuncia que és una xifra que cobriria suficientment un pla social per les gairebé 800 persones que hi treballen i les prop de 3.000 indirectes. La direcció de Braun ha anunciat el tancament progressiu fins a finals del 2008, però encara no hi ha cap expedient de regulació.

Pilar Díaz (que cobra sense dietes més de 1,1 milions ptes mensuals) diu que les menors de 35 anys trobaran feina fàcilment, a la comarca no hi ha problemes de treball. El comitè d'empresa ha respost a les declaracions de la alcaldessa recordant-li que no és la portaveu de la direcció de Braun i que ha reconegut que no hi ha causes econòmico-productives que justifiquin el tancament. ☹

Gillete patrocina el mundial de futbol i la clausura de Braun

Les treballadores i treballadors van aprovar divendres passat en assemblea rebutjar el tancament de Braun i iniciar un procés de lluita en defensa dels llocs de treball. Després de l'assemblea han fet pública una carta on expliquen el seu posicionament, que es

basa en tres punts: 1) No acceptar el pla social de l'empresa, 2) Convocar vaga tots els dimarts i dijous, i 3) boicot total als productes de Procter&Gamble.

Creuen que la Generalitat no pot aprovar un expedient de regulació a una empresa amb beneficis.

S'indignen amb les administracions que han donat el tancament com a inevitable i volen començar a negociar el pla social.

Respecte el boicot total als productes de Procter&Gamble, Gillette i Braun, l'assemblea ha fet arribar una llista on trobem des

de productes de neteja com ACE, Ariel, Dash, Lenor, Don Limpio, Fairy; higiene personal Gillette, Head & Shoulders, Herbal Essences, Tampax, Oral B, Pantene, Charmin, SatinCare; estètica personal Hugo Boss, Max Factor, Clairol, Febreze, Olay, Old Spice;

menjar per gossos Eukanuba i les patates Pringles. A més, altres com Duracell, Lacoste i Vicks.

El conseller d'Indústria, Jordi Valls, ha declarat que enten "perfectament" el boicot plantejat pels treballadors als productes P&G, encara que ell no hi participarà.

VALLÈS OCCIDENTAL // LA PROTESTA JA S'APROPA ALS 100 PRIMERS DIES D'ATURADA

Nova jornada de solidaritat amb els i les vaguistes de Mercadona

Directa Terrassa
/terrassa@setmanaridirecta.info/

El dissabte 17 de juny el sindicat CNT va dur a terme una jornada de movilització a nivell estatal per solidaritzar-se

amb les 18 persones que es mantenen en vaga indefinida a Mercadona i que porten ja quasi 100 dies. El sindicat va convocar concentracions a totes les localitats on té presència i va animar a iniciar una campanya de boicot a la

cadena de supermercats del propietari Juan Roig. La denuncia de la CNT contra Mercadona no neix a Sant Sadurn d'Anoia on la cadena té el centre logístic, sinó que anteriorment ja van haver-hi conflictes a Huelva, Cordova i Ciutat

Real. La cadena de supermercats acumula varies sentències on els acomiadaments han estat declarats improcedents i on l'assetjament laboral s'ha constatat com el modus operandi més utilitzat. Dels 55.000 treballadors i treballadores que Mercadona té a l'Estat Espanyol, el centre logístic compta amb prop de sis-centes persones que venen majoritàriament d'Equador i la República Dominicana mitjançant els convenis de col·laboració del Ministeri d'Assumptes Exteriors. En aquest sentit, la CNT va participar el dissabte a Madrid en la "Jornada Internacional por el cese de las deportaciones y la regularitzación de los inmigrantes", organitzada per l'Associació de Treballadors Immigrants de l'Estat Espanyol (ATRAIE). L'associació de persones immigrades va convocar una concentració davant del Ministeri d'Assumptes Exteriors i va convidar a varis treballadors de Mercadona per explicar la situació i les mobilitzacions que s'estan duent a

terme a Catalunya. L'acte va evidenciar la falta de preocupació del ministeri per garantir els drets laborals de les persones immigrants.

A Santander es van concentrar una vintena de persones que van difondre la problemàtica dels treballadors i treballadores i a Barcelona es van manifestar altra vegada més de 50 persones des de la Plaça Universitat fins a la Plaça Sant Jaume repartint octavetes per a denunciar la situació en que es troben els vaguistes.

Les mostres de solidaritat a Catalunya no paren de multiplicar-se. A finals de maig es van fer xerrades a les universitats, la setmana passada es va realitzar una concentració a Terrassa davant d'un dels supermercats que té Mercadona a la ciutat i el dimarts la Xarxa contra la precarietat de Sabadell convoca una concentració contra la reforma laboral i per la readmissió de SMATSA i Mercadona. ☹

La reflexió

Una perspectiva anarcosindicalista a la vaga

Lluís R. A.
Afiliat a la CNT-AIT de Terrassa

Una vaga d'aquest tipus és una resposta a les agressions de l'empresa i en defensa de la dignitat obrera. Però de que s'han de defensar els companys de la CNT de Mercadona?

Un dels principals elements de l'explotació econòmica actual és l'autoritarisme que s'implementa com a l'exercici del poder dins les empreses i en la societat en el seu conjunt. L'autoritarisme constitueix un aspecte fonamen-

tal del centre de treball, de la família, de l'estat com a últim defensor, i de les relacions entre els diferents grups de la societat.

L'estructura econòmica-social del capitalisme actual està basada en la propietat privada dels mitjans de producció, el monopoli de contractació de la oferta de treball, el control autoritari dins les empreses i sectors productius, així com la recerca del màxim benefici per part dels empresaris.

L'obtenció del màxim benefici té dos implicacions fonamentals contra els treballadors: per una banda, un evident robatori

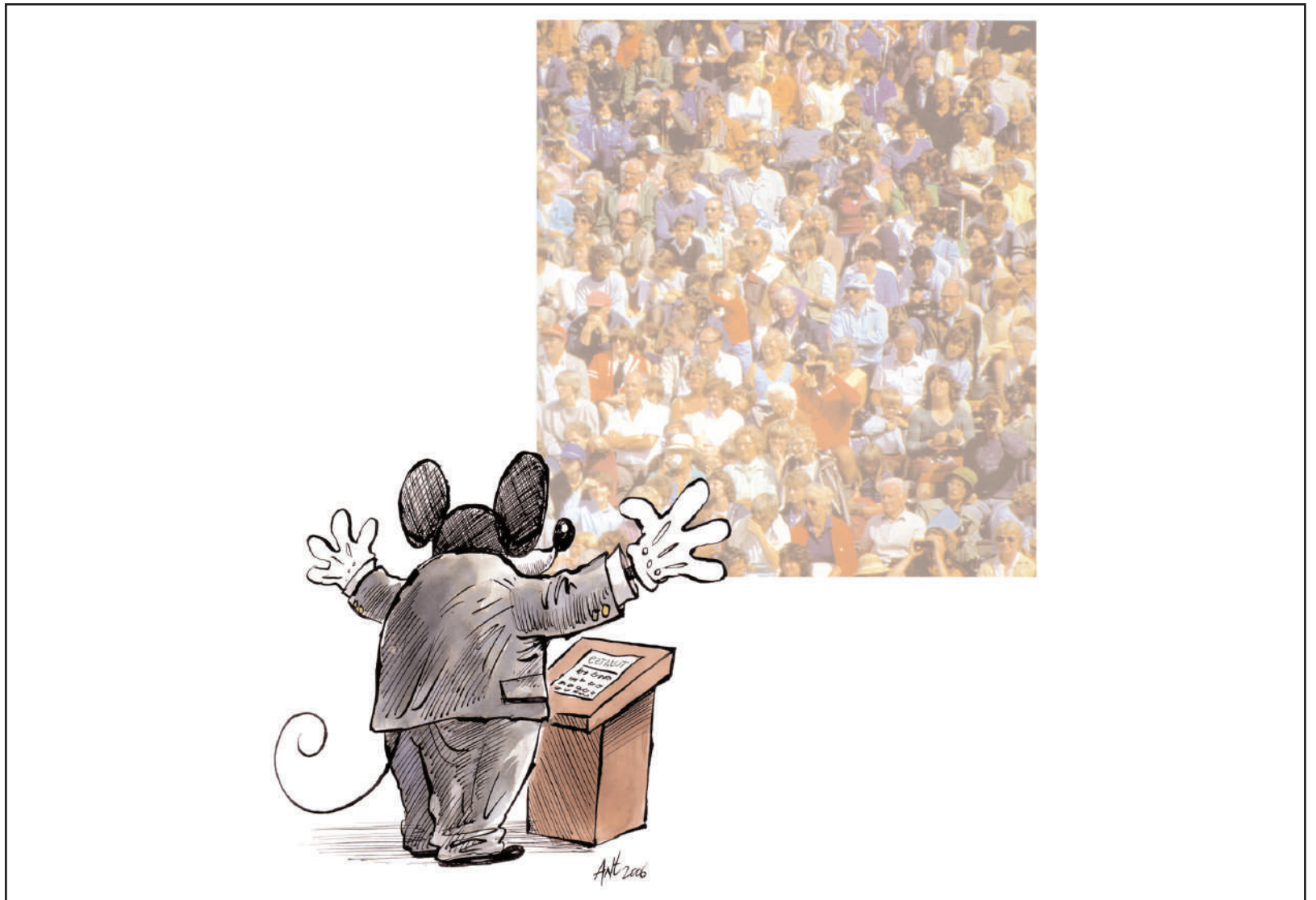
dels beneficis del treball produït, amb una constant pèrdua de poder adquisitiu degut a la injusta i ineficient distribució de la renda i per altra un deteriorament de la pròpia salut, física i mental.

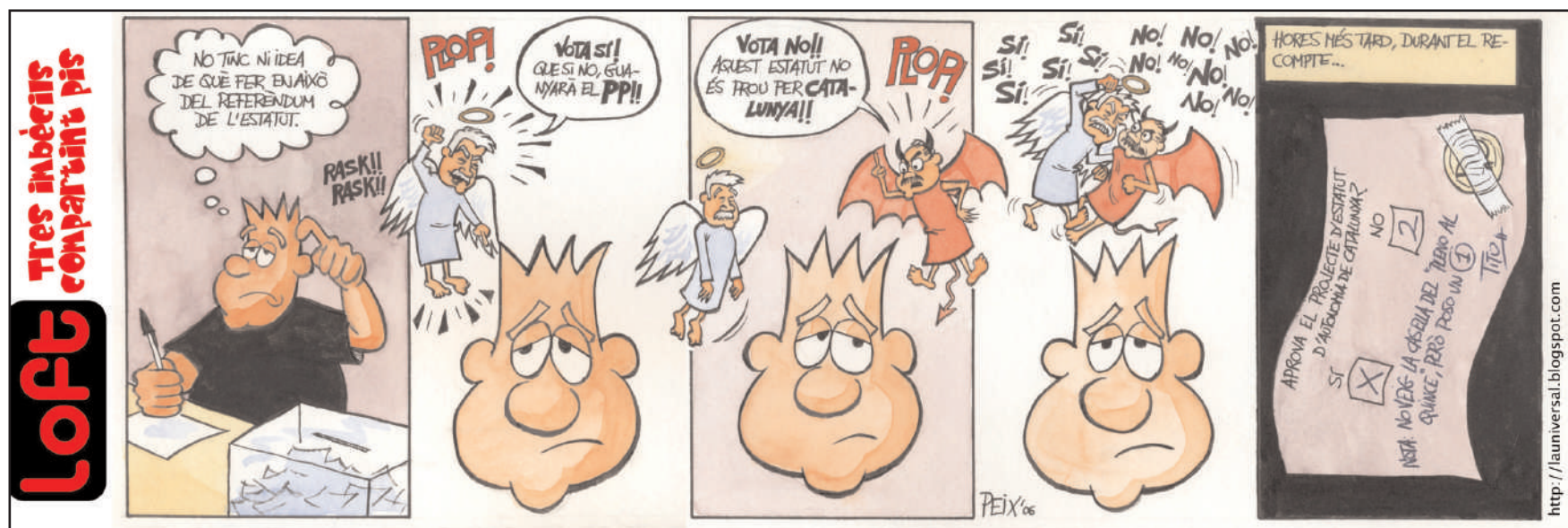
Ambdós aspectes estan presents en els motius d'aquesta vaga, sobretot el segon.

Els treballadors de Mercadona exigeixen la readmissió de tres delegats sindicals acomiadats, que s'acabi l'assetjament laboral, mesures de seguretat i higiene, i la retribució de la mitja hora de descans.

EL CIRC DE L'ESTATUT

VIST PELS DIBUIXANTS DE LA DIRECTA

BARCELONA // **ELS FAMILIARS LLIUREN 6.000 SIGNATURES A L'ALCALDE JOAN CLOS**

Vaga de fam indefinida dels presos del 4 de febrer i la mare d'un d'ells

Roda de premsa on eren presents representants veïnals i d'associacions contra la tortura

✉ **Jesús Rodríguez**

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Els tres joves empresonats des del 4 de febrer, quan van ser detinguts a les proximitats del carrer Sant Pere més Baix de Barcelona per presumptament agredir i deixar en coma a un guàrdia urbà a les portes de l'edifici de l'Anarconpenya, han iniciat una vaga de fam indefinida per exigir el dret a la presumpció d'innocència i la seva posada en llibertat. El passat 9 de juny el jutjat d'instrucció 18 de Barcelona va decidir processar-los amb penes que poden arribar als 18 anys de presó. A l'actualitat segueixen tancats preventivament als centres penitenciaris de la Trinitat Vella i La Model. La setmana passada les seves famílies i els grups que els donen suport varen realitzar una roda de premsa al Col·legi de Periodistes, on els acompanyaven representants de la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes, de l'As-

Mariana, mare d'un dels presos, comença la vaga de fam a la Casa de la Solidaritat

sociació de Veïns del Casc Antic, de l'Associació Memòria Contra la Tortura, de l'Associació Cristiana per l'Abolició de la Tortura (ACAT) i de la Plataforma Argentina contra la Impunitat. Maria Mas, de l'Associació Veïnal del Casc Antic, va lamentar els fets del 4 de febrer, però va desvincular el local de festes de Sant Pere més Baix del moviment okupa, que segons diu ha treballat i treballa en la lluita contra l'especulació a La Ribera i especialment al Forat de la Vergonya. Van denunciar el judici polític que s'es-

tà fent en contra de Rodrigo, Juan i Àlex, però també les tortures i les amenaces que han rebut, especialment greus aquelles vinculades a la seva procedència sudamericana.

► **L'informe pericial els exculpa**

El lletrat de Rodrigo i Àlex, Eduardo Cáliz, va assegurar que recorrerà la decisió del jutge, ja que entén que no està justificada i que no té en compte el dictamen mèdic encarregat per la defensa, que descarta que les lesions patides per l'agent siguin compatibles amb l'impacte d'una pedra, tal com es manté a l'atestat policial. Els guàrdies urbans que es trobaven amb l'agent ferit en el moment dels fets asseguren, a més, que aquest va caure en planxa cap a enrere quan va rebre el cop. Segons els perits de la defensa, no obstant això, "l'escassa entitat de la contusió --soferta per l'agent-- es correlaciona amb una molt baixa energia d'impacte, el que ens duu a considerar que la

caiguda cap a davant es va produir amb el cos inclinat cap a davant i no en vertical". Els experts asseguren que aquesta contusió "es correlaciona amb un xoc frontal amb una superfície plana de suficient amplitud com per a abastar, d'una sola vegada, tota l'extensió de l'os". Tot això implica la possibilitat que el guàrdia urbà fos copejat per un test llançat des de la balconada de la casa on s'estava celebrant la festa, tal com mantenen els tres joves processats. En aquest sentit, Cáliz va recordar que el propi alcalde de Barcelona, Joan Clos, va reconèixer a primera hora del matí del 4 de febrer, després de visitar a l'agent ferit, que va resultar lesionat després de ser copejat amb un test. Clos, no obstant això, va rectificar hores més tard i es va adherir a la versió policial. "No hi ha hagut una rectificació oficial ni s'ha aclarit quines van ser les fonts de la versió que va donar Joan Clos", va assenyalar el lletrat.

► **Lliurament de 6.000 signatures**

L'endemà de la compareixença per la premsa, es va entregar al registre de l'Ajuntament de Barcelona una còpia de les 6000 signatures recollides durant aquests quatre mesos a la plaça de Sant Jaume i a desenes d'actes públics. Finalment divendres una concentració de 150 persones va donar suport des de l'exterior dels jutjats del passeig Lluís Companys de Barcelona, als tres joves que havien estat traslladats des de la presó per assistir a la lectura de l'auto de processament al Jutjat d'Instrucció 18.

Rodrigo, Juan i Àlex van decidir el dilluns 19 de juny l'inici d'una vaga de fam indefinida. Mariana, la mare de Rodrigo també s'ha afegit a la protesta. S'ha instal·lat a la Casa de la Solidaritat de Barcelona, al carrer Vistalegre 15, acompanyada de diverses persones que alhora instal·laran un punt d'informació al voltant del cas. Tenen previst fer una nova roda de premsa. ☺

Denuncien tortures a membres del PCE(r)

✉ **Redacció Directa**

/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'organització Socors Roig Internacional ha denunciat amb un comunicat el que qualifiquen de brutals tortures. Segons expliquen, els tres militants del PCE(r) que van ser detinguts el 9 de juny a Reus van ser torturats per part de la Guàrdia Civil al llarg dels 3 dies i mig en que van estar a la Comandància General de Madrid, abans de passar a declarar a l'Audiència Nacional i posteriorment ser ingressats al centre penitenciari de Soto del Real. Segons Socors Roig, "han estat objectes de tortures, maltractaments i intents de vexació sexual." La que va rebre la pitjor part va ser presumptament la presa política basca comunista Arantza Díaz Villar, que "va ser despullada i intentada vexar sexualment, a més

"Han estat objecte de tortures, maltractaments i intents de vexació sexual"

de rebre desenes de cops i sofisticades tortures, que ella explicarà quan sigui possible treure la denúncia de l'aïllament." Carmen Caetano Navarrès, que ha estat patint des de fa anys un llarg procés d'artritis i degeneració osea, sobretot de cervicals, va ser torturada sobretot amb brutals cops al cap i a les pròpies cervicals, a més d'altres cops per tot el cos. Juan García Martín ho va ser amb forts cops de puny a tot el cos, però sobretot als costats. Recordem que Juan (igual que Carmen) va

passar per una vaga de fam de 435 dies de durada entre novembre de 1989 i febrer de 1991 que li van deixar serioses seqüeles físiques, llocs en els que es van acarnissar particularment els agents que van realitzar les suposades tortures. Durant les setanta hores d'interrogatori, cap dels tres militants del PCE(r) va ser preguntat ni un sol cop per l'organització armada GRAPO, ni sobre els actes que la premsa els ha adjudicat aquests dies, com accions armades a Saragossa i Castelló. Segons Socors Roig "l'Estat sap molt bé que el PCE(r) no té absolutament res a veure amb el desenvolupament de la lluita armada i per tant els seus torturadors no van voler perdre ni un segon en fets que sabien que els detinguts no podien respondre ni saber." Finalment fan una crida perquè els mitjans de comunicació no silenciïn aquests fets. ☺

Plataforma per un referèndum de la nova reforma laboral

✉ **Redacció Directa**

/redaccio@setmanaridirecta.info/

A Sant Boi de Llobregat han aparegut aquests dies cartells que parlen del referèndum, però no pas de l'Estatut, es tracta de la proposta de fer un referèndum sobre la reforma laboral. Recollint la indignació al voltant del fet que el debat de l'Estatut hagi esborrat les problemàtiques laborals, d'habitatge, de serveis socials, a la nostra vida política diària, diverses entitats de Sant Boi han volgut visibilitzar aquesta realitat i defensar que es facin referèndums sobre temes realment importants, com ara la reforma laboral.

Brutalitat a la parada de metro de Urquinaona

✉ **Redacció Directa**

/redaccio@setmanaridirecta.info/

A les andanes del metro d'Urquinaona es va viure el dissabte 10 de juny una pallissa massiva executada per mossos d'esquadra. Arrel d'una discussió amb els guàrdies de seguretat, una vintena de persones varen quedar atrapades a l'andana esperant l'arribada de mossos d'esquadra que els havien d'identificar. Segons testimonis consultats per DIRECTA els agents van apallissar amb brutalitat, patades, cops de puny a la gent que corria perseguida pels antiavalots. També a l'interior dels vagons.

Corresponsalies

Baix Llobregat <baixllobregat@setmanaridirecta.info>
Barcelona <redaccio@setmanaridirecta.info>
Berguedà <bergueda@setmanaridirecta.info>
El Camp (Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà, Baix Gaià i Tarragonès) <elcamp@setmanaridirecta.info>
Cerdanya <cerdanya@setmanaridirecta.info>
Girona (Alt Empordà, Baix Empordà, Gironès, La Selva, Pla de l'Estany i La Garrotxa) <girona@setmanaridirecta.info>
Maresme <maresme@setmanaridirecta.info>
Menorca <menorca@setmanaridirecta.info>
Osona <osona@setmanaridirecta.info>
Terres de Ponent (Les Garrigues, Segarra, Urgell, Pla d'Urgell, Segrià i Noguera) <terresponent@setmanaridirecta.info>
Vallès Occidental <terrassa@setmanaridirecta.info> i <sabadell@setmanaridirecta.info>
Vallès Oriental <granollers@setmanaridirecta.info>

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir la DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori. Un cop hakis omplert la butlleta ens la pots fer arribar a: c/Juan Ramón Jiménez 22, 08902, l'Hospitalet de Llobregat. També pots enviar les teves dades a: <subscripcio@setmanaridirecta.info>, o entrant a la web i omplir el formulari: www.setmanaridirecta.info i O bé, truca'ns al 935 270 982 ó al 661 493 117.

Butlleta de subscripció

setmanari de comunicació

directa

Em vull subscriure al setmanari de comunicació Directa:

Nom..... Cognoms.....

Població..... Codi Postal.....

Adreça.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Signatura:..... Ordinària ☐ 60 euros / Solidària ☐ 120 euros

Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any. La domiciliació bancària és una de les vies per fer-ho.

Presentacions

24 de juny, 19h **Ponts** (Bar Canari)
 29 de juny, 19.30h **Sant Andreu, Barcelona** (Bar Patapalo, carrer Rubén Dario 25)
 29 de juny, 19.30h **Molins de Rei** (Sala d'actes de Can Ametller, carrer Verdaguer 25 bis)
 8 de juliol, 17h30 **Berga** (Ateneu Llibertari en el marc del Rebrot, carrer Pinsània 7)
 14 de juliol, 19h30 **Mollet** (Casal independentista "La Gallineta", Guimerà 38)

Si voleu organitzar una presentació del projecte al vostre barri o vila us podeu posar en contacte amb nosaltres a: internacional@setmanaridirecta.info o truca al telèfon de la DIRECTA 935 270 982

Punts de venda

Balaguer CSO Les Vies Noguera Ribagorçana, 2
Barcelona Gàbia de Paper Marià Cubí, 26 **Cap i Cua** Torrent de l'Olla, 99 **La Torna** Sant Pere Màrtir, 37 **Infospai** Plaça del Sol, 19 **Taifa** Verdi, 12 **Cat Guinardó** Pl. Guinardó, 13 **Kiosc Manu** Nàpols-Roselló **Ítaca** Pallars, 230 **Cus-Cus** Rambla Poblenou, 77 **Patapalo** Rubén Dario, 25 **Ateneu Popular 9 Barris** Portlligat, 11-15 **Rocaguinarda** Xiprer, 13 **Pròleg** Dagueria, 13 **El Lokal** Cera, 1 bis **1917** Pintor Fortuny, 30 **Tartessos** Canuda, 35 **Quiosc Canuda** La Rambla **Quiosc Colom** La Rambla **Quiosc Santa Mònica** La Rambla **Acció Cultural** Socors, 7 **La Ciutat Invisible** Riego, 35 **Terra d'Escudella** Premià, 20
Bellaterra UAB **Quiosc Facultat de Ciències de la Comunicació**
Quiosc Facultat de Lletres
Berga Llibreria Quatre Cantons Pl. Ciutat, 12
Caldes de Montbui Ginesta Pl. Moreu, 12
Corbera de Llobregat Ateneu Corberenc Font Vella, 20
Cornellà de Llobregat El Grillo Libertario Llinars, 44
Esplugues de Llobregat Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22
Girona Llibreria 22 Hortes, 22 **Les Voltes** Plaça del Vi, 2 **La Màquia** Vern, 15
Granollers La Gralla Pl. dels Càbrius, 5 **Anònims** Miquel Ricomà, 57
El Racó Ecològic Roger de Flor, 85
Igualada Ateneu Llib. El Porvenir Passeig Jacint Verdaguer, 122
Les Franqueses El Cabàs Ribes, 121 i a www.elcabas.com
L'Hospitalet de Llob. Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat
Lleida Ateneu La Maranya Parc, 13 **La Falcata** La Panera, 2
Mataró Arcàdia Cafè Cultural Pujol, 26 **Robafaves** Nou, 9
Reus Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29 **Llibreria Gaudí** Galera, 12 **Galatea Llibres** Jesús, 5-7
Ribes del Garraf Can Gabaldà Plaça de la Font, 2
Sabadell CSO Barris del Nord Portel de la Floresta, 20
Sant Celoni Els 4 Gats Sant Josep, 64-66
Sant Feliu de Llobregat Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9
Sant Joan Despí Recort Major 60
Tarragona CGT Tarragona Rambla Nova 97-99 2on pis
Vic La Tralla Riera, 5 **Ronda** Ronda de Camprodon, 3
Vilafranca del Penedès La Fornal Sant Julià, 20

**Roda
el món**

/internacional@setmanaridirecta.info/

PALESTINA // LA VIDA QUOTIDIANA DE LA POBLACIÓ EMPITJORA
A CAUSA DEL BLOQUEIG INTERNACIONAL

La democràcia castigada

Durant deu anys la “comunitat internacional (EUA i la Unió Europea) van exigir que Palestina celebrés eleccions “democràtiques” per avançar cap a la pau, tot i l'oposició de les forces palestines, que argumentaven que “amb ocupació no hi pot haver democràcia”. Finalment, a inici d'any es van celebrar uns comicis que va guanyar Hamas. Llavors es van congelar les ajudes internacionals a l'Autoritat Palestina, castigant així l'elecció democràtica de la població.

✉ **Sílvia Moya**
Fotografia: **Joan Roig**
/Palestina/

Lescriptor palestí Nassar Ibrahim analitza d'aquesta forma els canvis de la situació política després de les eleccions: “A partir del moment en que es van anunciar els resultats i estava clar que Hamas havia guanyat la majoria dels seients al PLC [Parlament palestí], començaren les pressions polítiques i les maniobres a l'escenari polític en un intent d'influir en la forma i el contingut del proper Govern Palestí.[...]”

Israel va anunciar que qualsevol govern liderat per Hamas seria considerat terrorista i no en mantindrien cap mena de contacte i l'aïllarien. Les seves condicions són: el reconeixement del dret d'Israel a existir, l'aturada de les operacions “terroristes” i el desarmament de Hamas i el reconeixement dels acords signats per l'Autoritat Palestina (AP) i Israel. La seva posició es tradueix clarament i decisiva al terreny, Israel augmenta els assalts militars i el setge contra els palestins i congela la transferència de les taxes a l'AP. A més, impedeix la lliure circulació dels parlamentaris de Hamas. [...]

L'actitud dels EUA no va ser massa diferent. Adoptaren bàsicament les posicions d'Israel i les

seves pròpies declaracions van ser que tot i que haguessin guanyat les eleccions, Hamas és una organització terrorista amb la que no s'ha de dialogar. En aquest context, van fer alguns moviments tàctics: amenaçaren amb aturar l'ajuda econòmica a l'AP (fins i tot van reclamar una transferència de 50 milions de dòlars que tot just s'havia fet) alhora que feien pressió sobre la Unió Europea (UE) per a que prenguéssin la mateixa posició. [...]

“Per què la gent del carrer ha de pagar els desigs de les potències internacionals?”

Europa va trobar difícil prendre mesures de càstig davant un procés democràtic i com justificar-les a causa de l'elecció palestina. Es va decantar per pressionar Hamas perquè es moderés. Alguns dels països de la UE han mostrat més flexibilitat a l'hora de dialogar amb Hamas. L'exemple més clar és el de França que donà suport a la decisió de

Rússia a rebre una delegació de Hamas a Moscou.

Per la seva banda, els països àrabs es troben en un estat de confusió, que es pot atribuir a la por de les reaccions internes davant l'acceptació de les posicions de la coalició EUA-Israel.”

► L'ofec de la vida quotidiana

Davant d'aquesta situació, la població palestina reacciona, per una banda, amb paciència, tot i que hi ha un clar clima de tensió i ràbia; i, per l'altra, portant les seves reivindicacions al carrer en forma de manifestacions, comunicats a la premsa i reunions amb les institucions.

Però ningú respon la pregunta que formula el doctor Mahmoud Ilayan, de l'hospital públic de Betlem en un castellà força correcte: “Per què la gent del carrer ha de pagar els desigs de les potències internacionals?”

El centre és l'únic hospital públic del districte de Betlem. Ha de cobrir les necessitats d'unes 170.000 persones. Avui en dia no tenen les medicines més habituals, que també són les més barates. El magatzem general de Ramallah està buit. “Fa pena” diu, “demanar qualsevol cosa i mai hi és. No només això, tenim moltes màquines que no funcionen i no les podem arreglar. I aviat se'ns acabaran les plaques de raigs X.”

Gran part del personal de l'hospital viu en els pobles de les rodalies. “Per la manca de salaris moltes de les infermeres no poden pagar-se el desplaçament. Hem hagut de fer una col·lecta entre tots per cobrir les despeses. A més, ara hi ha molta més gent que ve a l'hospital per dues raons. La primera, que no poden pagar-se la medicina priva-

da, com molts feien abans. La segona, que la gent es deprimeix per la manca de feina, la manca de llibertat, la manca de diners i psicomatitza. Com que aquest hospital és públic i no s'ha de pagar massa, fa

que la gent vingui per qualsevol cosa. Si les infermeres deixen de venir, ens col·lapsarem.”

Els mateixos problemes explica el conductor d'ambulàncies de l'hospital de Jericó, Rakan. Casat i amb dos fills, fa tres mesos que no cobra. Ha hagut de vendre unes terres de la seva família per poder assegurar-se el futur. “Amb aquests diners tinc per un parell d'anys. Jo encara he tingut sort de tenir aquells terrenys, hi ha molta gent que no té res.” A l'hospital de Jericó tenen problemes per pagar les factures de l'electricitat, falten medicaments i el personal està col·lapsat.

Amb les runes de la presó de Jericó de fons, Rakan somriu. “Jo estava aquí el dia que van venir els soldats. La meua casa està allà, aquell sostre”, assenyalava amb la mà. “Els soldats no em van deixar portar els ferits a l'hospital. Per evitar-ho em van detenir durant unes hores.” No hi ha res de nou en això per a ell. Era conductor d'ambulàncies a Betlem durant la segona Intifada. “Em van tenir detingut quatre dies, mentre va durar el setge de l'església de la Nativitat. No volien que portés cap ferit ni malalt a l'hospital.”

Segons ell, la gent ha escollit Hamas perquè són honestos.

Continua a la pàgina següent >>>

Segons una enquesta, un 45,7% dels palestins opina que Hamas és el partit amb més capacitat de combatre la corrupció

Després de les eleccions

✉ **Hisham Faruj**
Centre Palestí d'Investigació Política

Lls palestins caminem pel camí de la democràcia tots junts, i aquesta unió fa la força de Palestina. Aquest ha estat el primer intent en aquesta terra i hem demostrat que ho podem fer

correctament. Les eleccions van ser seguides per observadors de tot el món i ningú va parlar de corrupció o tergiversació. El resultat va ser el que va ser i va donar la victòria a Hamas, qui va aconseguir el primer lloc amb la majoria d'escons. Però, perdó, per què quan els palestins caminem pel camí de la democràcia i Hamas és el primer tot el món s'enfada?

Per què? Perquè es pensaven que serien ells qui guanyarien, que podrien seguir les seves pròpies regles del joc. Ara ja no volen acceptar les regles de la democràcia. Volen fer-nos un setge per la nostra elecció. Per què? Perquè Hamas no diu que sí a tot i perquè volen lluitar.

Mentre nosaltres, en el quart mes de setge, patim conseqüències a nivell de salut, no hi ha medicines, no funcionen molts dels aparells elèctrics als hospi-

tals, no hi ha ni les coses més senzilles. Tampoc a les farmàcies trobem el que necessitem. Afecta els mercats, les botigues i l'ensenyament. Però els palestins ens trobem units en aquesta situació, i la gent que treballa fora del govern ajuda els que no cobren des de fa ja quatre mesos.

Alhora, Israel reté 700 milions de *shekels* (uns 140 milions d'euros) que pertanyen a l'AP. Diuen que no els hi volen donar a causa del nou govern, però si aquest

partit no hi fos buscarien qualsevol altra excusa.

Els palestins que patim l'ocupació hem de fer tot el que se'ns dicta des d'Europa, des dels EUA, des d'Israel, però aquests, que són molt més forts, ens roben la terra i ningú els diu el que han de fer. No volem res ni d'Europa, ni dels EUA, ni de la resta dels països àrabs. Només volem una cosa, que Israel ens torni la terra, perquè volem i podem viure sense els diners dels altres, volem viure de la nostra terra.

>>> Ve de la pàgina anterior

“Al Fatah són uns lladres, Hamas és la millor opció. Si n'hi hagués una altra de millor, l'escolliríem. Però ara per ara no existeix.”

Els estudis li donen la raó, doncs, segons una enquesta del Centre Palestí d'Investigació Política (PSR, sigles en anglès), feta el setembre de 2005, un 87% dels palestins pensa que hi ha corrupció a l'AP i un 45,7% opina que Hamas és el partit polític amb més capacitat de combatre-la (davant d'un 37,1% que opina que el més adequat és Fatah).

La solidaritat és una arma contra la desesperació

Samer condueix tranquil pels carrers de Betlem. Està estudiant castellà. Va estudiar a Filipines i diu que sempre ha volgut aprendre a parlar-ne. És farmacèutic. “Gana no en passarem, perquè sempre ens ajudarem els uns als altres, però la situació és realment difícil. Moltes vegades ve gent a la farmàcia amb un munt de receptes. Me les ensenyen i em pregunten quina es la més important. Els hi explico que se les han de prendre totes, però no volen. A vegades no volen ni la capsula sencera, me'n demanen la meitat. També els hi deixo a crèdit, tot i que potser mai l'arribi a cobrar”.

El sector sanitari és un dels que més ha sentit la manca de diners. Però també els botiguers. Jawat reparteix productes frescos amb un camió. La seva ruta va d'Al Halil (el nom àrab d'Hebron) a Betlem. A causa dels habituals tancaments de la carretera, especialment infestada de colònies israelianes i controls militars (els tristament famosos checkpoints), Jawat es va veure obligat a llogar una casa a Betlem, a més de la llar familiar que té a Al Halil. Això li multiplica les despeses però li assegura que podrà treballar l'endemà. Amb un posat seriós i trist diu que la gent no està comprant. Quan arriba a una botiga veu que la nevera està tal i com la va deixar la setmana anterior. “No hi ha diners, la gent no vol comprar. Què farem?”.

Nidal és d'un poblet prop de Nablús on han decidit fer una mena de banc alternatiu per a evitar una situació crítica. La gent més rica donarà certes quantitats en forma de crèdit a l'ajuntament, que gestionarà aquests fons entre qui més ho necessiti. Molts estan venent l'or i les terres de les que disposen.

Nidal treballava pel govern abans de les eleccions. Estava en un projecte d'ajuda a persones en situació difícil a causa de l'ocupació d'Israel. En el seu cas, un germà assassinat i la casa familiar derrui-

da pels bulldozers israelians. Avui en dia, no hi ha feina per a ell al govern. Ha buscat una alternativa en un centre palestí que treballa en estadístiques d'opinió. “Fem preguntes de tot tipus, però ara n'hi ha una sobre la intenció futura de vot. La gent diu que tornaria a votar Hamas.”

Jawat es va veure obligat a llogar una casa a Betlem per assegurar-se que podrà treballar l'endemà

Explica que, de camí, en una perruqueria de la carretera, ha vist un anunci que convidava tots aquells que treballen pel govern i no cobren a tallar-se els cabells i afaitar-se gratis. “I l'oferta dura dues setmanes”, diu rient amb el cabell acabat de tallar.

Ell pertany a un altre partit polític, però accepta la victòria de Hamas. “Hem anat a unes eleccions, on la gent ha escollit un partit. Ho hem d'acceptar. D'això es tracta en

una democràcia. El problema és que Fatah no ho accepta.”

I aquesta manca d'acceptació és un gran problema perquè afegeix dificultats a la ja de per sí complicada vida palestina.

Un futur negre

No només les pressions internacionals estan tensant el dia a dia del poble palestí, provocant ràbia i desànim. Israel continua la seva política d'ocupació, d'assassinats, la construcció del mur s'accelera, els assentaments creixen, es continuen derruint cases i impeding la lliure circulació dels habitants d'aquesta terra.

Si hi afegim les discussions internes, on les dues bandes compten amb cossos armats, podem arribar a una confrontació directa al carrer que podria acabar en una guerra civil si no s'arriba a un acord i a un acostament.

En una entrevista, el ministre d'Economia en funcions de l'Autoritat Palestina, Mazen Sinokrot, demanava que “el món no ens abandoni. No interessa a ningú, ni a Israel ni a ningú col·lapsar el sector públic palestí. L'augment de l'atur és un missatge de violència i no de pau.” El ministeri necessita 115 milions de dòlars al mes per pagar els salaris dels 145.000 funcionaris, “la meitat dels quals”, diu, “pertanyen a les forces de seguretat. I estan armats.”

De moment...

Nesreen és professora de primària a una escola pública als afores de Betlem. El seu marit Sami treballa com a responsable del Centre Esportiu Juvenil de Betlem, que depèn de l'ajuntament. Tenen set fills, cinc nenes i dos nens, un dels quals té menys d'un any. La mare de la Nesreen està malalta i viu amb ells. Va viure la Nakba (literalment, “catàstrofe” en àrab) del 48, quan va fugir amb tot el seu poble, Beit Jibrin, a un dels molts camps de refugiats que en aquell moment just naixien. L'ONU va llogar els terrenys per un període de 100 anys i viuen allà, de moment...

Totes les persones que tenen una carta de refugiades reben cada dos mesos sacs de farina, arròs i altres aliments bàsics. Però en el seu cas, com els dos són funcionaris, no reben aquesta ajuda. “Però la setmana que ve, i només per aquesta vegada, ens faran una excepció”, diu la Nesreen. Així que això els ajudarà, de moment...

Des de fa tres mesos no cobren. “Ens estan donant crèdit a la farmàcia pels bolquers i el menjar del bebè, ens fien a les botigues pel menjar. De moment... Perquè l'altre dia a la botiga d'Abu Omar em va dir que estàvem arribant al límit”.

A més, alguns amics els deixen diners, tot i que a la llarga no soluciona res, només és de moment...

Tots els matins es troba amb la resta de professores que viuen a Betlem. Fa anys que van amb el mateix taxista. “No ens està cobrant”, ningú parla de la crisi de la benzina i de l'augment de preus, de moment...

Davant la pressió internacional, d'Europa, EUA i la resta de països àrabs, es remou a la cadira. “Tot això no fa més que provocar que els odiem. Ens sentim sols, no li importem a ningú. Què ens queda? Resar per a que Déu obri alguna finestra.”

Els arguments dels considerats demòcrates i dels “terroristes”

Fragment d'un article de Ze'ev Jabotinsky, considerat el pare de la dreta política israeliana, publicat al diari Haaretz el 1923:

“L'assentament [dels israelians] es pot desenvolupar sota la protecció d'una força que no depèn de la població local, sota el Mur de Ferro, el qual no seran capaços d'enderrocar [...]. Un acord voluntari no és possible. Mentre els àrabs mantinguin una mínima esperança en la possibilitat de fer-nos fora, res al món els farà canviar d'idea, perquè no són pedres sinó persones. I una perso-

na només es rendirà quan hagi perdut tota esperança de desfer-se dels ocupants estrangers (en anglès, alien settlers).”

Mentre Nassar Ibrahim escriu al número 5 de la revista *News from Within*, al maig d'aquest any:

“En qualsevol cas, totes aquestes ramificacions de l'escena política actual han provocat confusió entre els palestins, els quals van arribar a creure en la importància de la democràcia i la necessitat de fer unes eleccions.

Els palestins van acceptar la ‘cançó democràtica’ i van acceptar

seguir el ritme, només per trobar-se pagant un preu molt alt en quant a seguretat, drets i condicions de vida.

Es troben amb que la definició de democràcia és imposada des de fora, i que només serà acceptada si aconsegueix els desigs i les condicions establertes per Israel.

La conducta, tant política com moral, dels diferents partits tindrà conseqüències negatives, sinó catastròfiques, en el poble palestí i en tota la regió.

Les pressions i l'aïllament, i el continu setge als palestins per la

seva elecció democràtica portarà a una pèrdua de confiança per part del poble palestí envers aquest sistema. [...]

La saviesa en temps de bogeria és una necessitat; d'una altra manera és impossible saber on o quan explotarà la crisi. No dic això per a defensar Hamas o la seva plataforma política i les seves decisions, sinó per defensar l'elecció democràtica dels palestins. Al final, la democràcia ha de tenir el poder d'autorectificar-se, però només quan se li dóna la possibilitat de fer-ho.”

solucions gràfiques

[disseny gràfic]

[disseny web]

[www.krdisseny.com]

SMS TRÉVOL
SERVEIS MERCAT SOCIAL

Distribució i Venda de productes de Mercat Social
(Comerç just, agricultura ecològica, cooperatives...)
Telèfon: 934 988 070 Correu: sms@trevol.com

A FURULAR

Contractació oberta 2006

EL KAPEL (color humano)
Los Guachis
Juantón el Equilibrista
El Pollito de California
Batumbatà
BarXino
Maguilaz

afurular@autonomiadespectacle.com
Tel: 93.443.01.90 Fax: 93.329.71.52

Pastisseria Santacana

especialitat en petonets

c/ La Cort 18 43800 Valls Telèfon 977 601 468

Observatori dels mitjans

Periodista enxampat

Pintura okupa

El diari més venut de Catalunya publicava el passat 13 de juny una notícia que, un cop més, confirma la seva aversió cap al moviment okupa. L'excusa, la manifestació al barri de Sants de Barcelona d'aquest col·lectiu (i d'altres entitats del barri) en defensa de Can Vies, un edifici propietat de Transports Metropolitans de Barcelona, okupat des de l'any 1997, i que ara vol recuperar TMB "per incloure'l en la remodelació de la zona de Sants afectada pe la construcció del 'calaix' de l'AVE".

Malgrat l'èxit de la convocatòria –amb gran participació dels veïns del barri– i malgrat que la manifestació va transcórrer sense incidents destacables, aquest diari no es va poder estar de criminalitzar per enèsima vegada l'okupació, publicant una gran notícia on s'explicava que la font de la Plaça Espanya havia estat "víctima" d'una pintura. Concretament, el titular resava així: "una pintura okupa ensucia la fuente de la plaza España". El contingut de l'article tenia algunes perles estilístiques, probablement necessàries per a camuflar l'irrellevància de la informació i per omplir l'espai desmesurat que ocupava. Per exemple, i només començar, el redactor –que no signa la notícia...– afirmava que la font havia estat "víctima de la pintura okupa". Fins ara a les drogueries tan sols es podia trobar pintura acrílica o plàstica; es veu que ara també s'estila la pintura okupa. A partir d'aquí l'article divagava en la contradicció permanent d'haver reconeixent el caràcter pacífic i conciliador de la manifestació amb la necessitat induïda de magnificar un incident aïllat, i carregar contra el col·lectiu. Com no, l'article apel·lava a la polèmica ordenança del civisme i pretenia convencer de la gravetat dels fets fent una veneració sense precedents de la font de la Plaça Espanya, amb una ressenya emmarcada de la seva història i el seu autor, Josep Maria Jujol.

'Libération', en crisi

El diari francès Libération pateix des de fa anys una greu crisi econòmica. Una crisi que s'explica en part pel descens dels ingressos publicitaris i en part per una disminució substancial i constant de la difusió del diari. Aquesta històrica capçalera de l'esquerra francesa, fundada l'any 1973 entre d'altres pel mateix Jean-Paul Sartre, va canviar de propietari l'abril de 2005. Ara, el principal accionista del diari és Édouard de Rothschild, hereu de la família de banquers més famosa de França. La contradicció evident entre l'orientació ideològica del diari i la del seu nou propietari ha comportat una sensible reorientació dels continguts i el to del rotatiu, que malgrat tot havia mantingut fins ara el seu històric director –i cofundador de Libération– Serge July. Rothschild, atenent-se a l'agreujament de la crisi en els darrers mesos, ha retirat la seva confiança a July i li ha demanat que dimiteixi del seu càrrec. L'arribada d'un nou director és, doncs, imminent. No obstant, Rothschild no ho tindrà fàcil per col·locar una persona de la seva "corda", ja que una de les singularitats de Libération, és el fet que la plantilla del diari controla el 18,6% del seu capital, i per tant té el poder de vetar el nomenament d'un nou director.

El diable és iranià

Una notícia d'El País del 21 de maig sobre el Mundial de futbol d'Alemanya titulava: "Ahmadineyad, el hincha más temido". En llegir l'article es pot apreciar que els problemes als que s'enfronta l'organització del mundial són el racisme alemany, que ja ha provocat que les organitzacions africanes elaborin llistes de llocs on recomanen que els negres no s'apropin, i el drama de les 40.000 prostitutes que seran introduïdes al país –moltes d'elles forçadament. En canvi, sobre el president iranià que col·loquen al titular, l'única informació que apareix és, senzillament, que "fins ara no ha expressat la seva voluntat de venir", segons va declarar un ministre alemany.

Com veïem la setmana passada, els mitjans de comunicació troben qualsevol pretext per embrutar la imatge del president iranià. Fins i tot, en aquest cas, arriben a passar per sobre del criteri periodístic més essencial: que el titular es correspongui i reflecteixi el contingut de la notícia a la qual fa referència.

Anuncis apocalíptics

Des de fa dies, es pot veure a la televisió un anunci de la web www.sostenibilidad.com. Aquest recrea un ambient apocalíptic a base de carreteres desertes, escoles sense alumnes, hospitals sense llum... Darrera d'aquest anunci hi ha Acciona, una multinacional que obté molts beneficis en el món de la construcció (per exemple d'autopistes). La imatge que ofereix aquesta publicitat vol induir-nos a consumir energies sostenibles i alternatives, suposadament per alleugerir-nos de la dependència del petroli. Ara és un bon moment per empreses com Acciona per vendre fum sobre les innovacions tecnològiques al respecte i treure així un bon pessic de l'escassetat energètica. La imatge pretesament ecològica dona molts bons rèdits econòmics, pel que sembla.

L'altra informació

Monogràfics contrainformatius, 'La Comuna'

La Comuna és una revista de contrainformació que s'edita a Viladecans des de 1996. Després d'una aturada temporal, la seva difusió es va reprendre a principis de l'any 2005. Es tracta d'una revista onogràfica, que a cada número aborda un gran tema (repressió, manipulació, consumisme, etc.). El darrer número tracta el tema del "desenvolupisme" i les "seves catastròfiques conseqüències". El col·lectiu editor de la publicació "mira amb optimisme com, de mica en mica, es va guanyant en qualitat i quantitat". De fet, aquesta darrera edició dobla la difusió de la darrera amb 400 exemplars.

Freqüències de ràdios lliures o populars de Catalunya

Ràdio Bronka 104.5FM (Barcelona), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Postscriptumradio.org (Terrassa), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Radio Linea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Ràdio Klara 104.4FM (València), Ràdio R.S.K. 107.0FM (Barcelona)

LA FORNAL
associació cultural

c/ de Sant Julià 20 Vilafranca del Penedès
obert de dimarts a divendres a partir de les 15h
dissabte, diumenge i festius a partir de les 18h
aclafornal@gmail.com

La Maria de Valls
Grow-shop
Tot per el cultiu del cannabis

C/ Forn Nou, 26
43800 Valls (Tarragona)
Teléfono: 977 608 329
mail: lamariadevalls@hotmail.com
web: www.lamariadevalls.com

Cafè·Restaurant·Llibreria

anònim

Miquel Ricomà, 57
938600789 Granollers

anticapitalisme
alternatives
contrainformació
solidaritat

illacrúa

la revista alternativa
dels Països Catalans

www.illacrúa.net

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE sccl

LA COOPERATIVA

So i llums

Tel: 93.443.01.90
Fax: 93.329.71.52
autonomia@autonomiadespectacle.com
AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE sccl

Espais emergents

Ateneu Popular L'Arboç, un espai de trobada i de transformació per al Baix Montseny-Guillerries

Anna Delgà
/girona@setmanaridirecta.info/

L'octubre del 2005 s'inaugurava a Arbúcies l'Ateneu Popular L'Arboç, després de mesos d'obres, de tirar envans, de pintar parets, de posar rajoles... L'Ateneu Popular L'Arboç naixia de les ganes d'un grup de joves que després d'haver militat i participat en diverses entitats del poble es van unir per donar a Arbúcies allò que creien que li faltava: un espai de trobada per als joves d'esquerra que tenen ganes de participar en política (i no precisament en la política dels partits), de canviar la realitat o senzillament ganes de reunir-se, de debatre i d'aprendre tots junts en un mateix espai.

És un espai de joves fruit de la tradició associacionista d'Arbúcies

En el col·lectiu inicial de L'Arboç hi trobem gent que havia participat en altres entitats del poble: la CUPA, Maulets, el col·lectiu feminista La Bombeta, els diables... que fidel a la tradició associacionista d'Arbúcies creen aquest espai de joves. Es defineixen com a joves de l'esquerra "rupturista", desenganyada amb els partits polítics però amb ganes de transformar la societat. Avui l'Ateneu Popular L'Arboç té uns tres centenars de socis, i s'autogestiona mitjançant la quota que paguen una seixantena de persones. L'assemblea des d'on es coordina l'espai es

reuneix cada setmana, els divendres a les vuit del vespre, al local de l'Ateneu, situat al carrer Sorral número 8 d'Arbúcies. Mig any després de la inauguració del local els actes que s'hi han organitzat han estat molts i diversos, les xerrades sobre el cas dels detinguts de Torà o sobre l'anomenada "Transició Democràtica", o bé jornades de formació en són alguns. També s'ha participat en l'organització de diversos concerts, com un concert per Nicaragua en el marc de l'agermanament entre Arbúcies i Soarpal o les festes alternatives. Amb aquestes festes van voler fer palès que els joves, malgrat que l'ajuntament els hagués exclòs de l'organització de la Festa Major, volen estar a davant i també darrera de l'escenari.

En els actes d'inauguració van participar-hi joves d'Oïartsun (Guipuzcoa), ja que l'Ateneu està

Van realitzar una catifa contra l'Estatut en les darreres Enramades

agermanat amb el Gastetxe Kataxulo d'aquest poble.

El local de l'Ateneu disposa de diversos espais en ús: una barra on compartir una birra o una xerrada, una zona de treball i de reunió... Altres zones que encara no estan acondicionades estan vinculades amb futurs projectes de l'assemblea: una biblioteca popular on la gent interessada pugui consultar llibres dels temes tractats en xerrades o jornades o que s'hagin fet. I també

un celler on fer ratafia, una beguda tradicional feta a base de nous verdes i un centenar d'herbes aromàtiques.

Tot i que darrerament l'Ajuntament els ha posat diverses traves administratives els membres de l'Ateneu L'Arboç continuen les seves activitats. Així, per exemple, i com que s'han sumat a la campanya de la CUA, van realitzar una catifa de flors contra l'Estatut en les darreres Enramades. Les Enramades són una festa tradicional documentada des del segle XVI, però amb uns orígens molt anteriors.

Els joves agrupats al voltant de l'Arboç continuen treballant perquè creuen que "l'única manera de trencar amb aquest món cada vegada més asfixiant i globalitzat és treballar per transformar la realitat més propera que ens envolta; en aquest cas la realitat arbucienca".

La Quimera celebra el primer any amb una revetlla de Sant Joan

Espais Emergents
/espais@setmanaridirecta.info/

El centre d'iniciatives La Quimera, situat al carrer Verdi número 28, al barri de Gràcia de Barcelona, celebra el primer aniversari amb una revetlla de Sant Joan. La festa del solstici d'estiu començarà a les deu de la nit i compta amb les actuacions del Dj Geek i el Dj Clarinet. La Quimera és en un edifici en què els que hi viuen han patit, i pateixen assetjament immobiliari. Tot i que una sentència de ja fa més de mig any va reconèixer que els propietaris de l'edifici havien comès un delictes de mobbing vers als que hi vivien, l'assetjament continua i tot just a principis del mes passat Aigües de Barcelona va tallar l'aigua de l'edifici perquè el propietari no ingressava els diners de les factures que sí que havien pagat els que hi viuen.

Més informació:
www.laquimera.org
www.verdi28.org

Revetlla a Can Vies solidària amb La Gàbia de Lleida

Espais Emergents
/espais@setmanaridirecta.info/

A partir de dos quarts de dues de la matinada de la revetlla de Sant Joan, el Casal Social Alliberat Can Vies del barri de Sants de Barcelona ofereix una festa solidària amb els represaliats per la manifestació del novembre a Lleida contra el desallotjament de La Gàbia. Can Vies, al carrer Jocs Forals 40-42, està amenaçada per una demanda que en busca el desallotjament.

Més informació:
www.barrisants.org/canvies
www.moviments.net/lagabia

Espais a la xarxa

Mites, història i actualitat, tota la informació sobre el blaverisme, a la xarxa

WWW.ANTIBLAVERS.INFO

Enric Borràs Abelló
/espais@setmanaridirecta.info/

El mes passat el portal AntiBlavers.info va fer un any i malgrat la joventut d'aquest racó a la xarxa, s'ha convertit en el principal punt d'informació sobre el blaverisme. Així doncs, a la pàgina s'hi pot trobar un recull molt extens d'articles, recursos i enllaços que poden ajudar a entendre i desmuntar aquesta corrent de pensament que nega la unitat de la llengua i pretén fer creure que el Principat vol annexionar-se el País Valencià. S'hi repassa el blaverisme partint dels antecedents històrics més llun-

yants, a partir de principis del segle XX, però també el naixement veritable d'aquesta corrent durant la transició i per separar el País Valencià del Principat.

Deixant de banda la història però, AntiBlavers.info també ofereix un mapa molt detallat del blaverisme actual, descriu els grups polítics que el defensen i el promouen; els sindicats i organitzacions que el difonen; les empreses que el financen o en són còmplices, i fins i tot ofereix un apartat amb petites biografies dels qui assegura que en són els actuals protagonistes. D'una altra banda, AntiBlavers.info també repassa la relació del blaverisme

Antiblavers.info
Punt d'informació sobre el blaverisme

amb l'aparell de l'estat espanyol arreu de la transició i amb l'església catòlica. Tot i així va més enllà i també destaca vinculacions amb el club de futbol València, que assegura que és una plataforma de difusió del blaverisme, o fins i tot intenta aclarir les relacions d'aquesta corrent amb el PSOE. A banda, la web dedica un apartat a la violència exercida per alguns

grups de caire blaver, que sobretot va prendre molta força després de la mort de Franco i a principis dels vuitanta.

Els creadors del portal asseguren que volen que serveixi per explicar aquest apartat de la història del País Valencià d'una manera rigorosa, i també per donar arguments per oposar-se al blaverisme, que encara existeix.

Què es cou

Ciments Molins pretén incinerar residus tòxics

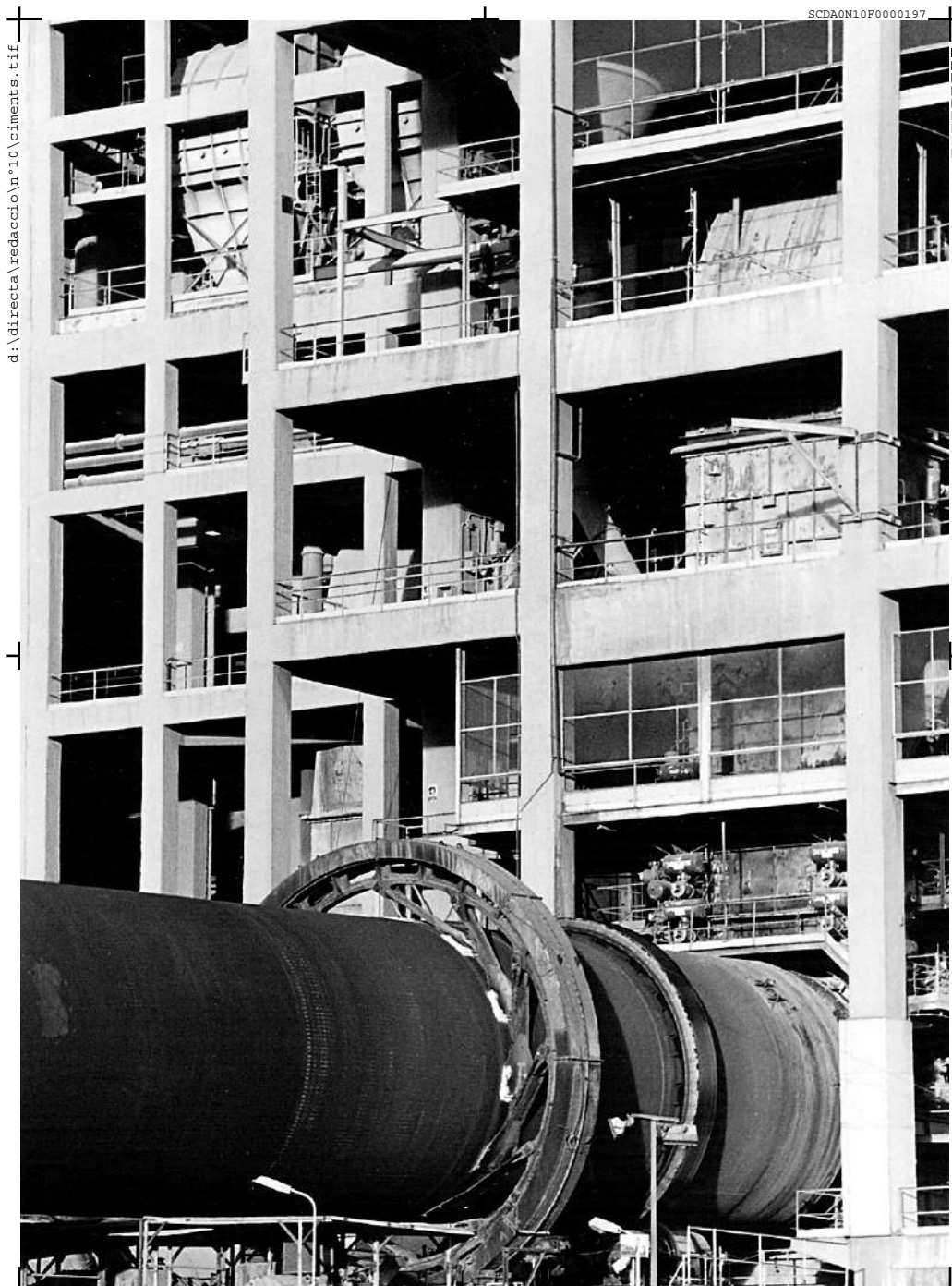
Directa Baix Llobregat
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

El nou projecte d'ampliació d'un nou forn a Ciments Molins ha tornat a despertar l'alerta entre els col·lectius i associacions dels pobles veïns. La cimentera de Ciments Molins Industrial S.A., situada a les finques de les Fallulles del terme municipal de Pallegà i Sant Vicenç dels Horts (Baix Llobregat), actualment té cinc forns, d'aquests només les línies 3 i 5 estan en actiu. L'ampliació d'un nou forn, més modern i amb més capacitat, aixeca sospites sobre la incineració de residus tòxics. L'activitat dels forns d'una cimentera és la crema de residus derivats de la seva activitat, o sigui convencionals. En el projecte presentat per Ciments Molins s'especifica que el nou forn estarà preparat per cremar residus alternatius. Tot i que, segons el Reial Decret 653/2003 sobre la incineració de residus, una cimentera no es considera una instal·lació d'incineració i tractament de residus alternatius. En aquest supòsit, cal tenir unes condicions específiques, controls, tecnologia, vigilància de les emissions...

En el projecte presentat per Ciments Molins s'especifica que el nou forn estarà preparat per cremar residus alternatius

Des de fa temps, hi ha el problema de la gestió dels residus alternatius. En cas d'arribar al punt de sotmetre'ls a tractament tèrmic s'hauria de tenir un estricte control d'on i com es fan les incineracions. Tot i això, fa cinc anys que la crema de residus es fa sense cap control com veiem en els casos de Santa Margarida i els Monjos (l'Alt Penedès), la cimentera CEMEX d'Alcanar (La Sénia) o l'empresa GREFACSA de Tèrmens (La Noguera).

Impacte mediambiental
El projecte presentat per Ciments Molins al departament de Medi Ambient, especifica la capacitat del nou forn per a cremar combustibles alternatius. De la mateixa manera, a l'estudi d'impacte ambiental, a la pàgina núm. 78 s'hi pot llegir: "Altres alternatives a incorporar en el procés productiu per la minimit-

Cimentera de Molins de Rei

zació d'emissions, sobretot el CO₂ passa per: -l'ús de combustibles alternatius (llocs de depuradora, farines i greixos animals, serradures i estelles, pneumàtics usats, olis usats, llocs oliosos, disolvents gastats... "Així doncs, no queda explícita la crema de residus alternatius, però sí que tenen la capacitat per fer-ho. El conflicte rau en el possible encobriment de la crema de combustibles tòxics ja que no hi haurà controls per detectar-ho. En el cas d'una cimentera, els controls que ha de passar són els bàsics per a detectar elements estàndard com CO₂, diòxid de sofre..., però no estan obligades a analitzar les emissions de dioxines, furans, compostos orgànics volàtils... que són totes aquelles substàncies tòxiques i cancerígenes en la crema d'aquests combustibles. Com a greuge afegit, els controls es faran cada dos anys i concertats per l'empresa. Com explica la portaveu de la Plataforma contra la Crema de Residus en

Cimenteres del Baix Llobregat, Luz Castillo: "Com a mesura, això no ens serveix. Volem que hi hagi un control independent". A més, també esmenta que la mostra

Les cimenteres no estan subjectes a controls d'emissions d'aquelles substàncies tòxiques i cancerígenes en la crema d'aquests combustibles

dels controls no serà fiable: "Hi havia cinc punts meteorològics de base de dades (el més proper és el de Vallirana) i han agafat el de l'aeroport del Prat per fer les dades, el qual no té res a veure amb les característiques ambientals i meteorològiques de Ciments Molins".

Mobilitzacions i plataforma
La Plataforma Contra la Crema de Residus, es va crear al Juny de 2005 i està formada per associacions de veïns, ecologistes i grups municipals de diferents pobla-

cions del Baix Llobregat: Pallegà, Sant Vicenç dels Horts, Molins i la Palma. Les mobilitzacions van començar quan Ciments Molins va presentar el projecte i va demanar l'autorització mediambiental per fer l'ampliació (en ple mes d'agost) al Departament de Medi Ambient de la Generalitat i als ajuntaments de Pallegà i Sant Vicenç dels Horts. El Març del 2006, el Departament de Medi Ambient treu la proposta de resolució de l'autorització ambiental, donant per rebudes les al·legacions de la plataforma que consideraven que hi havia riscos i problemes medi-ambientals. Actualment, s'està a l'espera de la resposta de les al·legacions presentades a la proposta de resolució.

Associacions de veïns, ecologistes i grups municipals constitueixen la Plataforma contra la Crema de Residus

Ciments Molins i família
L'empresa té uns estrets lligams amb el món polític. Ciments Molins Industrial S.A. és una empresa familiar fundada fa més de 60 anys pel senyor Joaquim Molins Figueras. Actualment el director general de l'empresa és el nebot del fundador, Joan Molins Amat. El seu germà, Joaquim Molins Amat fou conseller de l'empresa i va fer carrera política a Convergència Democràtica de Catalunya (CDC) com a segon de Miquel Roca i Junyent a Madrid. Va ser designat Conseller de Comerç l'any 1986, el 1988 va ser designat Conseller de Política Territorial i Obres Públiques i a la dècada dels 90 va formar part de la comissió permanent de CDC on el 1999 va encapçalat la candidatura per aquest partit a l'alcaldia de Barcelona. Així doncs, no resulta estrany la tèbia oposició d'alguns ajuntaments respecte a la suposada coïncidència de Ciments Molins.

Per contactar:

PLATAFORMA CONTRA LA CREMA DE RESIDUS EN CIMENTERES DEL BAIX LLOBREGAT

nocremaresidus@gmail.com

Jornades d'Okupació i Preocupació Rural a Collserola

Collserola Rebel

/queescou@setmanaridirecta.info/

D'aquí uns dies, entre el 28 de juny i el 2 de juliol se celebren les Jornades d'Okupació i Preocupació Rural 2006 a Kan Pasqual. Feia temps que no es realitzava una trobada de penya del monte i afins, i des de les kases de Collserola (Kan Pasqual, Kan Mus-sol, Can Makis, Can Masdeu, Villa Aurèlia, Calseta...) vam decidir tirar-ho endavant; es veia la necessitat de trobar-nos, parlar-nos coses de sempre i altres de noves, intercanviar coneixements de mogudes que la gent s'està current pels seus espais i posar-se en contacte grups que volen ocupar o iniciar projectes d'autogestió al camp.

Okupant al camp recuperem allò del que havíem estat desposseïts i que ens manca a la societat urbana al·lienant: la terra

► **Okupacions de terres i pobles, autogestió al camp**
Fent memòria, a l'època de subidó de l'okupació -a mitjans dels 90-, anaven sortint diverses experiències d'okupació rural i okupacions de pobles molt nombrosos com la de Sasé, van fer créixer les ganes d'anar-nos trobant. Es van donar trobades a Minas de Ardituri (Guipúscoa), a Madrid promogu-

Treballant als terrenys de Can Pasqual

Miquel Monfort

des pel col·lectiu universitari MalaYerba al 96, a Arizkuren (Pirineus de Navarra) al 97, campament de resistència pel desallotjament de Sasé al 98, terceres trobades a Maïans (Alta Garrotxa), les jornades d'okupació camp-ciutat entre l'Hamsa i Kan Pasqual al 2001, encuentros Agropunks al Vall de la Solana (Osca), la darrera trobada estatal a Solanilla (Osca) al 2003 i unes trobades d'agitació rural i urbana a Can Masdeu al 2004.

Darrerament les trobades estatals s'han espaiat; seguint una dinàmica similar a la de la okupació urbana la potència col·lectiva ha minvat. Això no significa que estem desapareixent, ni molt menys. Tot i que algunes experiències no han tingut continuïtat o han estat desallotjades, altres s'han consolidat, altres s'han

transformat i molta gent s'ha diluït en un munt de projectes de l'àmbit de l'agroecologia, les energies alternatives, l'educació, etc, apareixent projectes i persones noves. Es valora la importància del treball local, però la dispersió és evident i les jornades intenten ser una ajuda en aquesta direcció; veure'ns, intercanviar, recuperar o mantenir un cert imaginari col·lectiu, per recordar que no estem sols i que tenim moltes coses en comú i continuar buscant sinergies en l'àmbit rural. És en aquest sentit que les jornades també són de preocupació rural per no tancar-nos en l'àmbit de l'okupació i perquè hi ha un munt de projectes d'autogestió al camp que molesten i "preocupen" a l'estatus quo com a projectes que estan treballant perquè el camp

no sigui una extensió de la ciutat en la màquina capitalista, una zona de mera producció. Okupant i preocupant al camp volem contribuir a engrandir les esclatxes d'aquesta societat invivable.

► Les jornades les fem entre totes

El programa, subjecte a modificacions, l'hem pensat en eixos de

treball amb la idea d'estructurar els debats en format de tallers i taules rodones:

Dimecres 28 assemblea de presentació. Dijous 29: construcció (estructures efímeres amb canyes, teulada...), taula rodona d'educació i taller de relacions de grup i convivència comunitària. Divendres 30: energia (biodigestió, oli reciclat per a motors, inventillos solars i varis), resistència a desallotjaments (tant a nivell legal com pràctic) i una taula rodona sobre lluites en defensa del territori. Dissabte 1: agroecologia (plagues, llavors, horts, treball amb bestiar, apicultura, destil·lació de plantes...) i a la tarda comunicació (Llamada del cuerno, directori...) i presentació dels projectes. Per la nit un fiestón a Kan Mussol. Diumenge 2: assemblea de valoració.

Com altres vegades les jornades seran autogestionades i no es cobra inscripció. Des de Collserola ens ho hem currat per convocar i buscar la infraestructura, però es faran assemblees diàries i entre totes anirem a reciclar, cuinarem i farem el que sigui. Els gastos es cobriran amb un bote que es passaran als menjars. Demanem que la gent que vulgui venir ens avisi i cal que se sàpiga que degut a l'any de forta sequera que estem patint, el tema de l'aigua està justet. ☺

Contactar:

Jornades d'Okupació i Preocupació Rural a Collserola
Dates: 28 de juny al 2 de juliol

Com arribar: «FFCC» Les Planes i segueix les pastanagues.
En vehicle Carretera de Vallvidrera a Molins, km 8

Kan Pasqual 93 4069888
preokupacion06@moviments.net

Què hi ha darrera la roba d'Induyco?

Gemma García

/queescou@setmanaridirecta.info/

La Campanya Roba Neta ha endagat la iniciativa "Què hi ha darrera la roba d'Induyco?" davant la poca transparència dels processos de confecció d'aquesta empresa. Segons Setem, l'organització no governamental de solidaritat internacional coordinadora de la Campanya, cal demanar a l'empresa una informació objectiva i transparent sobre les condicions laborals de la seva plantilla.

Induyco (Industrias y confecciones S.A) va constituir-se el 1955 i és una de les majors empreses del tèxtil a l'estat espanyol. Pertany al grup empresarial d'El Corte Inglés, i

començà sent-ne principal proveïdor. A partir de 1975 va començar a vendre per a empreses com Sfera, Amitié o Tintoretto, i actualment té 2400 punts de venda a Espanya. Fins a mitjans dels anys 70, la producció d'aquesta empresa es realitzava en centres propis, primer a Madrid, després també a Tereuel, Sevilla i

La iniciativa pretén instar els consumidors, a que mirin més enllà de les marques

Cáceres. En aquells moments, hi havia contractades 10000 persones i tot i que aquestes quatre fàbriques segueixen existint, la plantilla s'ha reduït a uns 4500 treballadors, i es dediquen majoritàriament al disseny, patronatge, i control i acabat de la producció de fora. Això significa, que gradualment la producció s'ha externalitzat en gran part a l'estranger com Bulgària, Marroc, Índia o Xina. A Tànger, Induyco treballa amb unes 11 empreses amb més de 6500 treballadors, que majoritàriament són dones joves i solteres. Aquestes dones són sotmeses a unes condicions de treball precàries i abusives: manca de contractes, hores extres sense retribuir, jornades llargues, joves infraretribuides, problemes de salut...

La iniciativa de la Campanya "assumeix el repte d'informar els consumidors, instant-los a que mirin més enllà de les marques i coneguin què és allò que no diuen les etiquetes d'Induyco". En les peces que comercialitza no hi consta cap informació sobre el seu origen o el procés de fabricació.

Tot i que actualment La Campanya Roba Neta es centra en Induyco, té el seu origen el 1989, en una manifestació davant un grans magatzems a Holanda per denunciar les deplorables condicions laborals existents a Filipines, el país on es confeccionava la roba. ☺

Contactar:

Campanya Roba Neta. www.ropalimpia.org
Coordinadora de la Campanya:
Setem: www.setem.cat

catalunya@setem.org

En la Diversitat GLT ENS FEM GRANS

MANIFESTACIÓ A GIRONA
dc. 28 de juny 20.30h
pont de pedra

ACTE CENTRAL
dv. 30 de juny 19.00h
pati llimona (regomir 3, bcn)

MANIFESTACIÓ A BARCELONA
ds. 1 de juliol 18.30h
plaça universitat

GRAN FESTA
ds. 1 de juliol 22h
plaça universitat

28 JUNY DIA INTERNACIONAL PER L'ALLIBERAMENT D'HOMES I DONES TRANSSEXUALS, LESBIANES I GAIS

Organitza: Comissió Unitària 28 de Juny
més informació i tots els actes a www.fagc.org

Sant Joan, festa pagana dels Països Catalans

LA FLAMA DEL CANIGÓ, SÍMBOL DE LA UNITAT DE LA LLENGUA

Imatge del *Costumari Català* de Joan Amades

✉ Roger Palà / Lèlia Becana
/cultura@setmanaridirecta.info/

El 23 d'abril, vigília de Sant Joan, és el dia de l'any que acumula més costums i creences. Com explica Joan Amades en el seu *Costumari Català*, l'origen de la festa rau en la celebració del solstici d'estiu, realitzat per la majoria dels pobles de les civilitzacions antigues. El moment de l'any en què el sol es troba al punt més alt del zenit: és, per tant, "la nit més curta i el dia més llarg", com bé diu la cançó del mestre Sisa. L'església catòlica l'ha adaptat i li ha donat un origen cristià, el que celebra el naixement de Sant Joan Baptista, cosí de Jesús i precursor de l'anomenat "fill de Déu", però el cert és que les arrels paganes de la revetlla segueixen ben presents en la majoria d'expressions populars que se'n conserven.

Grecs, romans i celtes

Hi ha qui diu que la nit de Sant Joan té un origen cèltic relacionat amb els ritus dels druides, els sacerdots celtes, dipositaris de la saviesa profana. La dansa al voltant del foc de Sant Joan tindria un sentit purificador, i els druides veurien en l'espècie o el color d'elles flames el futur del seu poble.

Els antics grecs hi celebraven les festes dedicades al déu Apol·lo, durant les quals encenien grans fogueres de caràcter purificador. Les festes foren continuades pels romans. Fins i tot el nom de la festa prové d'aquests ritus ancestrals: els romans sortien al camp aquesta nit per recollir el gram negre, és a dir, la verbenà, l'obtenció del qual aportava ventures i riquesa.

Les fogueres de Sant Joan tenen molt a veure amb les pal·lies romanes, les festes en honor de Pal·las, divinitat del foc. Les fogueres han estat la màxima expressió del ritus pagà. Com explica el filòsof Ovidi en les seves cròniques, el poble encenia fogueres i la gent hi saltava tres vegades a fi d'obtenir salut i felicitat.

El cristianisme ho combat

El cristianisme en un principi va combatre les fogueres, considerant-les una festa pròpia del paganisme. El Concili de Constantinoble de l'any 680, com recorda Amades en el seu costumari, les va condemnar enèrgicament. El costum, però, estava tan arrelat que la jerarquia catòlica va creure impossible extingir-lo, i va optar per, com en tantes altres ocasions, cristianitzar la festa i canviar-li el caràcter. De fet, resulta curiós que en la majoria de sants del santoral l'església en celebri el seu martiri —és a dir, la seva mort— i només en el cas de Sant Joan Baptista en celebri el naixement. Això, justament sis mesos abans del naixement del seu cosí Jesús.

Herbes curatives, follets i tresors

La cultura popular dels Països Catalans recull centenars d'expressions relacionades amb les virtuts dels vegetals recollits durant la nit de Sant Joan, que encara avui són presents en molts pobles i viles, per bé que cada cop de manera més minsa. Va ser un costum molt estès entre la població rural sortir al bosc i cercar vegetals aromàtics. Se'n feia una creu i es penjava a la porta de la casa o la masia per guardar-la dels mals

averanys. Cada poble té una creença diferent sobre l'herba que centuplica les seves propietats curatives la nit de Sant Joan. La farigola, el romaní, el sauquer, la rosa carlina... L'anomenada herba de Sant Joan obre les flors al punt de la mitjanit, i es diu que guareix de tot mal. Una altra creença d'origen ancestral és la que parla de guarir les malalties dels infants passant-los per dins de la soca d'un roure esberlat.

Una flama visible des de tots els pobles

La iniciativa de la Flama del Canigó sorgeix de la tradició excursionista de la mà de Francesc Pujades, nascut a Arles de Tec, i que el 1955 pujà al cim del Canigó la nit de Sant Joan on encengué una foguera visible des de tots els pobles del voltant. L'any següent, així que s'encengué la flama de la pica, des de tots els llogarrets van encendre el seu foc, arrelant des de llavors una tradició de germanor entre els pobles dels Països Catalans i que es repetí any rere any. A partir de 1963, la flama baixà a la plana on encengué altres fogueres. Des de l'any següent, la flama va romandre tot l'any al Castellet de Perpinyà, d'on surt el dia 22 per ser revifada i encendre més focs que recorren pel país.

Actualment, la tradició consisteix en pujar al cim del Canigó el 22 a la nit amb la flama en una llanterna, celebrar un ritual de regeneració i vetlla de la flama i l'endemà repartir teies que es distribueixen en una marxa de relleus a peu, en bici, a cavall... Són fins a 30.000 flames repartides pel país com a símbol de pau.

Culturaviva, festa de la cultura popular

Coincidint amb la diada de Sant Joan, la Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL) organitza cada any un

festival itinerant, el Culturaviva. L'edició d'enguany, que ja és la sisena, tindrà lloc a Granollers els dies 23, 24 i 25 de juny, i vol ser "una mostra de la creativitat i el dinamisme de la cultura catalana, alhora que pretén també fer un gest d'acollida envers totes aquelles persones

nouvingudes, que tenen l'oportunitat de sentir la cultura catalana com quelcom també seu", explica David Vila, portaveu de la CAL. Taules rodones, tallers de cant improvisat i de balls tradicionals, mostres d'oficis antics, fires d'artesanía i de gastronomia, trobades de puntaires, d'esbarts dansaires,

castells, falcons, muixeranga, activitats infantils, una cercavila o diversos concerts són algunes de les activitats que ompliran els carrers de la capital del Vallès Oriental. Entre les actuacions musicals trobem Mesclat, La Carrau, Pep Sala, la Companyia Elèctrica Dharma, Antònia Font i Al-Mayurqa.

Pim-Pam-Pum

Teatre des del poble

Edu Bayer

La Terra Teatre són una companyia de teatre compromesa políticament, que el 2003 van iniciar un projecte per combinar la seva afeció amb la lluita pel canvi social. Practiquen el Teatre dels Oprimits, un mètode vingut del Brasil que fa del teatre una eina per l'alliberament i el canvi en les relacions. La seva base d'operacions és a l'Ateneu X de Vilafranca del Penedès, on han organitzat iniciatives com el Teatre Fòrum i tallers teatrals. Després de *Temps de bruixes*, una obra que abordava la situació actual a les presons i les tortures, arriba *Mort accidental d'un anarquista*, de Dario Fo, que es podrà veure el 23 de juliol al KOP del Prat. La Marina ens parla d'aquesta iniciativa.

Per què l'obra de Fo continua sent tan actual que quan es va escriure?

Per desgràcia hem recuperat aquesta obra perquè la realitat és aquesta. Crec que és així perquè el sistema capitalista necessita de les seves eines de repressió ja que el poble, malgrat totes les hòsties que rep, continua resistint. Si no ens reprimeixin tan durament, potser ja hauríem fet la revolució! I això el sistema ho sap, i mai ho permetria. Però sembla que vivim en un món on la gent mor en estranyes circumstàncies a mans dels "matons protectors del senyor capital". Les "morts accidentals" a les comissaries i a les presons no són exclusives dels anys 70-80 quan Fo va escriure l'obra, tot i que en aquella època hi va haver una onada d'assassinats bèstia i descarada a moltes presons europees.

És per aquest motiu pel qual nosaltres volem compartir amb el poble aquesta informació a través d'un acte lúdic i cultural, com és el teatre. Volem denunciar que avui es tortura, s'assassina, i els veritables culpables d'aquests crims mai no arriben a ser jutjats, i molt menys condemnats. La justícia treballa per la mateixa "empresa" que la policia, són dues eines del mateix amo.

Heu introduït modificacions a l'obra?

Sí, algunes. El text original de Dario Fo és molt bo, punyent, i alhora còmic. Políticament correctíssim per nosaltres, i és una obra amb molta informació presentada en un marc humorístic molt difícil d'escapar un cop hi ets introduït. Nosaltres ens volíem apropar a les intencions originals de Fo, no repetir i mimetitzar el que ell va escriure pels seus en aquella època, sinó agafar la seva idea i apropar-la el màxim a la nostra gent, perquè parlés amb ella, perquè hi hagués un diàleg crític entre el públic i l'espectacle. Ens agradaria pensar que, a part de divertir-se, la gent que ve al teatre marxa a casa reflexionant, discutint, parlant, intentant trobar noves formes de combatre la injustícia social tan present a tot arreu.

Alguns dels canvis que vam realitzar eren força obvis: Milà esdevé Barcelona. Roma és Madrid. Els *carabinieri*, mossos d'esquadra, etc. Alguns monòlegs els hem hagut de "modernitzar", ja que Dario Fo parlava de la guerra del Vietnam i nosaltres parlem de guerres més recents.

El públic dels centres socials està més sensibilitzat amb els temes que tracteu però hi ha menys hàbit d'anar a teatre. Quina és la resposta?

De moment la resposta ha estat molt bona. Però clar, potser és així precisament perquè "són la nostra gent"... Crec que aquest tipus de teatre apropa la gent del poble que potser no aniria mai a un centre social però sí que anirien al teatre, a que assisteixin a una activitat organitzada per aquest centre, i la barreja és molt positiva i possiblement perillosa. Què passa quan la gent del barri veu que els okupes o els "joves violents" que presenta la televisió organitzen activitats culturals alternatives gratuïtes o a preu assequible? Que són gent preocupada per la realitat social i que volen transformar-la? Què passaria si els moviments socials tinguessin el suport del poble? Possiblement podríem començar a transformar les coses de debò.

Si la vida és teatre, que deia aquell, com és que la realitat supera la ficció?

Jo crec que podem considerar la vida un teatre per la quantitat de tragèdies i farses que podem trobar al llarg del camí. També sembla una representació per la quantitat de màscares socials que fem servir les persones. És quan la gent es treu la màscara que podem veure la realitat, i que sí, evidentment, supera la ficció. Hi ha tants casos on es dona aquest fet i, probablement, hem dit i sentit aquesta frase diverses vegades. Potser és així perquè el món és material, no ideal, i per tant la realitat material supera les idees de les persones.

Nit de premis i honors per a la música en valencià

✉ **Josep E. Garcia Alemany**
/cultura@setmanaridirecta.info/

Dimecres 14 de juny es va celebrar a València la gala de lliurament de la primera convocatòria dels Premis Ovidi. L'acte va tenir lloc al Teatre el Micalet, escenari habitual per a tota aquesta classe d'esdeveniments a la ciutat, és a dir, aquells que entren en contradicció amb la política cultural dels estaments institucionals valencians, segur que ja ben coneguts pels lectors.

La magnífica sala del carrer Guillem de Castro estava plena a

vesar de gent, emocionada i expectant a l'acte, inèdit, que anaven a veure i escoltar: el lliurament d'uns premis a la música feta en valencià.

Organitzat a tres bandes pel Col·lectiu Ovidi Montllor de cantants i músics en valencià, la Federació Escola Valenciana i el periòdic *L'Avanç* va ser conduït per Núria Cadenas i Alfons Cervera. Xavi Castillo fou l'encarregat de dotar l'acte de tota la càrrega d'humor necessària perquè quelcom d'aquestes característiques no esdevinga insuportable i ho feu molt bé, amb el seu habitual reper-

tori: el papa, el nou i l'antic, Rita Barberà, Eduardo Zaplana...

Així, l'acte s'estructurà en dues parts diferenciades, una primera d'homenatges diversos i a continuació la del lliurament de premis. La secció d'homenatges fou ben nodrida amb cinc reconeixements pòstums a persones que durant la seua vida van realitzar tasques fonamentals per a la creació i difusió de la nostra música dels darrers quaranta anys. Com no podia ser d'altra manera, el primer fou per al nostre Ovidi Montllor, "de vacances" des de fa ja més de 10 anys.

De forma molt breu el recordaren amb un vídeo d'imatges de l'irreductible i polifacètic artista i la seua cançó per a dues guitarres i un amor. El seguien el cantant Enric Ortega, membre del grup Al Tall entre d'altres; el músic però també pintor i dissenyador gràfic Carles Barranco; el "músic, ebanista, llibertari i vegetarià" Lleonard Giner, tal com ens presentà Rafa Arnal "al pare" de Carraixet i finalment Simó Aguilar, locutor i fundador del Club a la nostra marxa.

L'interludi va tindre forma de l'infatigable Xavi Castillo, qui estava molt content d'estar reunit amb una "pandilla de rojos catalanistes" i que aprofità per descriure amb pèls i senyals el que serà el pas per València del Papa. Després vingué el plat fort de la nit, els premis, que venien en la forma d'una litografia del pintor alacantí Antoni Miró provinent d'una sèrie de retrats de l'Ovidi.

Miquel Gil i el seu excepcional disc *Katà* foren els més guardonats de la nit amb els premis al millor disc, millors arranjaments i orquestració i el premi Muixaranga que, per votació popular (des del periòdic electrònic *L'Avanç*), li van concedir al músic de Catarroja com a millor cantant dels Països Catalans. El premi al millor disc de cançó (d'altra banda, categoria aquesta un poc qüestionable) fou per al grup Verdcel i el seu llibre/disc *Paisviatge*. Urbàlia Rurana amb Maurizio Martinotti s'endugueren el guardó de millor disc de folk per Territoris amables i la Gossa Sorda, al seu temps, pujà a

l'escenari per arreplegar el premi al millor disc de pop-rock. Altres guardonats foren Elies i Pau Alabajos que respectivament s'endugueren els premis a la millor cançó: "Als carrers dels meus records" i a la millor lletra: "Cançó explícita". Finalment, dintre de la categoria de premis oficials, el de millor grup revelació fou per a Orxata Sound System que van pujar un punt el toc reivindicatiu de la nit oferint un premi a la persona que els estava lliurant el premi a ells, doncs era membre del jurat i alhora membre de l'SGAE, i els Orxata el van obsequiar amb un CD gravat amb música del programa P2P Emule.

Finalment, i per concloure la llista de premis, en va haver tres d'honorífics: el Forment al millor grup jove per la seua innovació, repercussió i arrelament al País a Obrint Pas; el premi a la trajectòria artística al magnífic guitarrista Toti Soler i finalment el que va endur-se InfoTV per la seua aposta per la música en valencià. Arribats a aquest punt l'auditori es preguntava: i Feliu Ventura, què?

Manolo Miralles, membre d'Al Tall i president del Col·lectiu Ovidi Montllor va tancar l'acte recordant la trajectòria d'una agrupació "que està en marxa i que no parará fins que no s'aconseguiquen les seues reivindicacions, és a dir, respirar amb normalitat en aquest circ de l'indústria mediàtica, que no ens té en compte i on els mitjans que deuriem fer ressò de la nostra existència, els mitjans públics, ens ignoren o més encara ens boicotejen".

Els guanyadors de la nit, Orxata Sound Sistem

Idoia Calabuig